

Štev. 12. V Celovcu 15. decembra 1869. **XVIII. tečaj.**

Pridiga k zlati maši gosp. fajm. Magedin Jožefa v Borovljah 26. sept. 1869.

(Zvestih duhovnikov zasluženje za nebeško kraljestvo; gov. Dr. V. M.)

„Nebeško kraljestvo je enako kralju, kateri je ženitvo napravil svojemu sinu“.
(Mat. 22, 2.)

(Konec.)

3. Še neko tretje zasluženje za božje kraljestvo imajo zvesti duhovni: Oni namreč že na zemlji napravljajo vernim večerjo, ktera je zastava večne večerje v nebesih.

Ko je judovsko ljudstvo iz egiptovske sužnosti skoz puščavo šlo proti obljubljeni deželi, mu je Bog celih štirideset let mano iz nebes za živč dajal, je pa tudi koj od začetka popotovanja kervave daritve vpostavil, s kterimi se ima njegova služba opravljati, dokler ne bo popolniša daritev na njihovo mesto stopila. Brez te vidne božje službe bi bili popotniki na duši vsi oterpnili; brez one nebeške mane bi pa bili vsi gladu v puščavi pomerli, in tudi njihovih otrok bi noben ne bil videl obljubljene dežele. — Tudi mi smo popotniki v puščavi sedajnega življenja; in kakor naše telo ne obstoji brez vsakdajnega živč, tako tudi naša duša nebeškega kruha potrebuje; — brez daritve bi pa ne vedeli, kako Bogu vredno služiti in spodobno vstrezati. —

Vi vsi, ljubi moji! poznate dar, neskončno dragi, kateri je v novi zavezi mano in stare daritve odrinul: Jezus Kristus je — v

daritvi svete maše, v zakramentu svetega rešnjega Telesa! To nekervavo darovanje je naš Zveličar že večer pred svojim kervavim darovanjem na križu praznoval in za svojo poslednjo voljo pričujočim naročil: „Storite tudi vi tako k mojemu spominu;“ od te čudežne večerje je že eno leto poprej svojim poslušavcem prerokoval, da bo zastava večne večerje v nebesih, rekoč: „Vaši očaki so v puščavi mano vživali in vendar so vsi pomerli, kdor pa je moje meso ali pije moje kri, ta ima večno življenje.“ —

„Večerja je pripravljena, pitana živina je zaklana, vse je vravnano, zato le pridite!“ tako v današnjem evangelju Gospod ženitve svojim hlapcem ukazuje, naj ljudem oznanujejo; tako tudi Jezus Kristus pri vsaki sveti maši, iz vsacega tabernakelja kliče: „Za vas je ta skrivnost pripravljena, zato pridite k meni vsi, ki ste slabi in revni, in jes vas bom okrepčal!“ In hodili so že prvi kristjani po daljnih potih v skrivne kraje, kjer se je božja služba zavoljo preganjanja nevernikov obhajala; in ne le pri vsaki maši so prejemali sveto rešnje Telo, temuč so tisto tudi domú jemali za zdravilo v dušnih nevarnostih, za popotnico ob uri grozovitne smerti, — in tako so živeli nedolžni ko jagnjeta, so vmerli serčni ko levi, nevernikom v začudenje in v strah peklenskemu sovražniku. — Pa tudi današnji čas se nahajajo v vsaki fari še nektare bogaboječe duše, katerim zvon nikar zastonj ne vabi k službi božji, katerih ne samo o veliki noči, temuč večkrat v letu vidiš pri božji mizi. Svet take malo čišla, nekteri med njimi morajo morebiti od miloščine živeti; pa oni so živi udje svete cerkve božje, vedno rastejo v keršanski popolnosti in pogosto, vredno obhajenje jim je zastava, da, kakor so tukaj med poklicanimi prvi, tam ne bojo poslednji med izvoljenimi.

Poglejte, to je tretje zasluženje zvestih duhovnov za nebeško kraljestvo, da po njih Jezus Kristus svoje verne za večno življenje redi s svojo kervjo in mesom. Se ve, da je to tudi zasluženje visoko — vrednega gospoda zlatomašnika. Njih kerstnega patrona, svetega Jožefa, visoko častimo, ne le za ženina prečiste device in matere božje Marije, marveč tudi zavolj njegovega zasluženja, da je za božjega Sina smel delati in ga s posvetnim kruhom oskerbljevati.

En Jožef so tudi oni svojim farmanom bili ne samo po imenu, temuč tudi v resnici. Kolikokrat so v svojem dolgem duhovskem življenji nebeški kruh svetega rešnjega Telesa jim podajali in hiteli po bribih in dolinah, da bi ne zamudili revnih bolnikov z dušno popotnico preskerbeti! Kolikokrat so stali pred altarjem, so darovali za žive in mertve in Bog vé, koliko revnim dušam v

vicah so oni s svojo priprošnjo čas terpljenja okrajšali, da so smeli prej stopiti pred božje obličje. Ti izvoljeni vsi zdaj očitno za svojega nekdanjega priprošnika molijo in bog — lonovajo tistemu, kateri so jih pogostovali na zemlji pri tisti večerji, ktera je zastava večne večerje v nebesih.

S k l e p.

Pa ene reči, ljubi moji! vam ne smem zamolčati h koncu moje pridige. Da bi zvesti duhovni si še toliko zaslužjenja nabrali za nebeško kraljestvo, kakor so si ga nabrali sveti aposteljni, vendar nikoli ne smejo pozabiti besed Gospodovih: „Ako ste vse storili, kar vam je bilo zapovedanega, tedaj recite: nevredni hlapci smo, le svojo dolžnost smo storili“. Vem, da tudi visoko vredni gospod zlatomašnik teh besed niso pozabili, in da so tudi dans, kolikorkrat sem od njih zaslužjenja govoril, sami pri sebi zdihnili: „Gospod in moj Bog, nikar meni, temuč tvojemu imenu bodi čast in hvala.“ V tem namenu so dans pred 50 leti pri primiciji ali novi maši darovali svojo zjuterno daritev; v tem namenu bojo zdaj pri sekundiciji ali zlati maši svoj večerni dar doprinesli.

Zato Jih ne smem več dalej zadrževati, da poplačajo Bogu dolg časti in hvale, h kateremu plačevanji posebno sedajna ura Njihovo serce spodbuja.

Preden se to zgodi, vzemite — časti in hvale vredni gospod duhoven svetovavec! — vzemite za vezanje k današnjemu prazniku naše voščilo in naše odkritoserčne želje, da bi se še dolgo svetili med nami, kakor mila zvečerna zvezda! Kakor upamo in prosimo, da bi pri svoji sveti, zlati maši tudi za nas zdihnili, tako bomo mi svoje voščilo z molitvijo podpirali, da, kader enkrat Gospod hlapca na odgovor pokliče, da bo tedaj ta mila večernica k gnadi božji šla v družbo Vaše duhovne žlahte izvoljenih, katerim ste na zemlji skerblijiv oče bili s tem, da ste jih vabili k nebeški ženitvi, da ste jim oskerbljevali svatovsko oblačilo in jim napravljali tisto večerjo, ktera je zastava večne večerje v nebesih. Amen.

Pridiga za novo leto.

(Čas — draga reč; gov. K. K.)

„Glejte tedaj, bratje! kako bi varno hodili, ne kakor nespametni, ampak kakor pametni, odkupljajte čas, ker so dnevi hudi“. (Efež. 5, 15.)

V v o d.

„Milost vam in mir od Boga, Očeta našega in od Gospoda Jezusa Kristusa“, s temi besedami sv. Pavla vas danes pozdravljam, ko nam je po milosti božji novo leto rojeno, potem ko smo včeraj staro pokopali. Kaj bi vam tudi boljšega želeti ali voščiti mogel, kakor mir in gnado božjo, ktera ves um presega? Posvetneži si danes, Bog vé, kaj vse voščujejo, — dobro srečo, stano vitno zdravje, dolgo življenje, obilnost vseh pozemeljskih dobrot in sploh, da bi se jim vse po volji godilo. Toda jez, da ne bi se nad vami pregrešil, ne upam si vam vsega tega brez razločka ali izjemka voščiti; bojim se namreč, da ne bi vam namesto kruha terd kamen, namesto zdrave ribe strupeno kačo, namesto dobrega jajca živega škorpijona voščil, ki bi vas znal smertno pikniti. Kdo namreč ne vé, kako da so vse pozemeljske reči človeku le prepogosto bolj k škodi, ko pa k pridu in dobičku, da se zavoljo njih v razne nevarnosti zakoplje in le prelahko zadnjič pogubi. Zatoraj Bog ne daj, vam voščiti jih; ako pa jih vam ljubeznjivi Bog podeli, ravnajte po nasvetu apostolovem: „Glejte, bratje! kako bi varno hodili, ne kakor nespametni itd.“

Da! ljubi moji! to nam je vsem rečeno, da nam bo novo leto zares srečno in dobro leto. Da bote pa vedeli, to novo nam dano leto prav k svojemu pridu obračati, hočem vam danes pred oči postavljati:

I. veliko imenitnost in neprecenljivo vrednost sedajnega časa;

II. pa tudi grozno škodo, katero si človek naredi, ako svojega življenja zlate dneve zapravlja.

O Jezus, ki si bil danes za nas delj obrezan, in ti je bilo dano ime, katero je čez vse imena, ti učenik vseh učnikov, ti nas uči, svojega življenja čas prav obrajtati pa tudi po tem spoznanji modro ravnati.

I. d e l.

a) Visoka cena našega življenja se že razvidi iz preimenitnega cilja in konca, h kateremu smo namenjeni in kateri ni nobeden drugi, kakor da si s sedanjim minljivim življenjem večno veselje v nebesih pridobimo, da si svitli sedež v kraljestvu božjem, ja še celo kraljestvo samo si pripravimo. To nam Jezus naznanja v priliki od dragega bisera ali zaklada, ki ga je nekdo v njivi skritega našel in je vse svoje prodal, da bi si ga kupil. Sedajno življenje se mi zdi, kakor jama polno natlačena dragega zlata; vsak, kdor na svet pride, naj si ga vzame kolikor le hoče, naj si ga na cente nabaše, in se tako za prihodnje, ja za celo večnost preskerbi. Zares, ako pomislimo, da en očenaš, eno še tako borno opravilo, na čast božjo storjeno, majhna težava, iz ljubezni božje voljno prestana, nam več zaslužka, več dobička verže, ko celi svet velja, kdo bi še dvomil, da je življenja čas več vreden, ko zlate in sreberne rude? O da bi ljudje to resnico prav živo spoznali, pa tudi si k srcu jemali. Da ne bi živeli nemarno tje v en dan, brezskerbni za prihodnost ali pa le v posvetne reči, veselice in druge nečimurnosti svoj cilj in konec stavili: „Kaj pomaga človeku ako celi svet . . .“ „Ne nabirajte si zakladov na zemlji . . .“, nas ljubi Jezus uči. Da bi vsi zdaj pri začetku novega leta sprevidili, koliko je na enem letu ležéče, da prav obrnjeno, nam je lahko ena stopinja bližej nebes, slabo pa 10 stopinj proti peklu! Oj kako obžalovanja vredna je vendar slepota ljudi, kateri tako dirjajo pogubi naproti, po poti v nebеса pa se vedno spodtikajo in zaostajajo! Zatoraj prašaj se danes prav resnobno, na katerem potu se ti znajdeš, da, ako si na napénem, pogubljevem, se še o pravem času spreoberneš, kakor ti sv. Pavl veljeva: „Zato zbudi se, kateri spiš in vstani od mertvih in Kristus te bo razsvetlil“. Ef. 5, 14.

b) Že visoka naloga, ktera nam je postavljena, tedaj nedvomljivo priča, da čas je drag, s katerim se zamore nezvenljiva, neizmerna sreča kupiti. To pa še tem več, ker je čas tako strašno kratek. Više ko je opravilo, ki ga kdo ima in manj časa ko mu je k temu dovoljeno, bolj se bo k hitrosti in nemudnemu delu spodbadal. Ako bi nam bilo kakih 1000 let za zveličansko delo odločenih, ne bilo bi že toliko, ako bi ktero na pol ali pa celo zamudili, ako ravno bi tudi pri tolikem številu let še dosti nad seboj popraviti in poboljšati imeli. Toda čujte, kar sv. apostelj pravi in nam lastna skušnja potrdi: „Bratje, čas je kratek“. (I. Kor. 7, 29.) Ravno to nam zagotavlja brumni Job rekoč: „14, 1. 2. 5.“ in kralj David bitko tožuje: „Ps. 89, 9. 10“ Zares naše življenje se mi vidi kakor dereč potok, ki se njegovi valovi gonijo neprenehoma in ga nihče v njegovem teku vstaviti ne more; ali pa kakor dim na strehi, ki ga veterc razžene in ga ni. Kako hitro beži tekoči čas, nam je pretečeno leto živa priča; in koliko jih je, ki so si to resnico le prebitko skusili, ker umerli so, znabiti v naj lepšem cvetu svoje mladosti, dokler so še danes leta vsi zdravi in čvrsti bili; ni jih več med živimi, črna zemlja jih je požerla; in tako mine leto za letom in znabiti so za marsikterega zmed nas že deske pri mizarji pripravljene, iz katerih bode njegova mertvaška truga sestavljena in danes leta bo lahko že hladen veter njegovo zaraščeno pokopališče z belim snegom zmetal. Oj kako pomenljiv nauk se nam v tej resnici glasi! „Ne mudite se, umerljivi! lotite se dela svojega zveličanja, dokler je čas prijeten in dnevi milosti; oj ne zgublajte zlatega časa“. Glej tega popotnika, kakor pri prvem zoru se spravi na pot in nosi vročino in težo dneva in kader se že zvečer napoveduje, še povzame svoje zadnje moči in urno naprej stopa, da še srečno dojde do svojega cilja. Ali glejte ga delavca, kako na vse zgodaj vstane in za delo prime; ves božji dan pridno posluje in se veseli sladkega počitka in obilnega pridelka ali plačila, ki ga čaka; in kader se že ljubo solnce k zahodu pomika, še napenja vse moči, da še pred mrakom svoje delo zverši. Kaj smo mi, ljubi moji! kaj smo družega, ko popotniki na zemlji, ki potujemo proti nebeškemu domu, in delavci Gospodovi za bogato plačo najeti? Oj ne bodimo leni, ne postajajmo prazni in nemarni po tergu sedajnega življenja, ampak prej ne mirujmo, kakor da bo delo našega zveličanja o pravem času zgotovljeno, da nam zamujeno ne bo, ampak zasveti zaželjeni cilj nebeški in sv. zveličanske vrata se nam odpro.

c) Pa še bi bilo prestati, naj si je tudi čas kratek in minljiv, ako bi si človek le vedel, kdaj da ga bo minilo. Lehko bi se po tem takem pripravljaj za neznano večnost, in dokler le sam hoče, ne bilo bi se mu bati nobene sile. Ali glejte, ljubi moji!

to je ravno, kar nam visoko ceno sedajnega časa toliko priporoča, ker on je tako negotov in se od danes na jutre zanašati ni. Jak. 4, 13—15. In vendar na tem celo nezanesljivem kratkem času kakor na slabi niti vse tvoje zveličanje visi; gorje tistim, kateri le na pol ali pa celo nepripravljeni ta svet zapustijo in tje stopijo na pravico božjo, huda se jim bo godila. Spomnite se evangeljskih devic, ktere so ženina čakale, abotne pa zadremale; luč jim vgasne, v temi obsedijo in o polnoči, ko se ženina nar manj nadjajo, jih spijoče zaleze in mu brez luči naproti ne morejo. Zdaj se sicer zbudijo in svoje lampice napravljajo ali kaj, ko je že prepozno! Ženin z modrimi devicami, ki so ga čakale, odide, ženitvanske duri se zapró in ko zaspane device terkat pridejo prosè, da bi jim presrečne vrata odklenili, oglasi se jim ženin od znotraj: „Spravite se od tod, kajti ne poznam vas“. Zatoraj nas ljubi Jezus tako prijazno pa tudi resnobno opominja: „Čujte, zakaj vi ne veste ne ure ne dneva.“ (Mat. 25, 13.) In zopet: Joan. 9, 4. 12, 35. 36. Nekemu razuzdancu je bilo po posebni milosti razodeto, da bode na sv. Martina dan umerl, da bi se vedel na smert pripravljati. Toda on se temu oznanilu le smeji, in še na sv. Martina večer svoje tovarše okoli sebe zbere in se v pozno noč ž njimi grešno razveseljuje. Že je za terdno mislil, da vse je bilo le sleparija; ali kaj se zgodi? Komaj je polnoči odbilo, nesrečnež obledi in se zgrudi: bil je mrtev, nobena moč ga ni več v življenje zaklicala. Spolnilo se je nad njim strašno žuganje in smertno sporočilo se je vresničilo, zakaj tisti dan po sv. Martinu škofu se praznuje v katoliški cerkvi še drugega sv. Martina papeža spomin. Zatorej: Hebr. 10, 37. 31.

II. d e l.

a) Že iz rečenega ste lahko previdili, kako imeniten, kako velevažen je sedajnega življenja zlati čas. On nam je tako rekoč šola za večnost, kratka skušnja, v kateri se Bog in hudi dub, nebesa in pekel za nas vojskujejo. Iz tega pa tudi le prelehko sodite, kako strašna je škoda in zguba, ako se zanemarja. Ako bi človek iz zgube časa tudi nobene druge škode ne terpel, kakor da se ob toliko nebeških zakladov, ob toliko lepih zaslug po svoji nemarščini pripravi, dosti bi mu prirastlo škode. In vendar ljudje menda za nobeno drugo reč tako malo ne marajo, kakor za dragi čas in nobena potrata ni tako navadna in razširjena, kakor tista, ktera se z ljubim časom stori. In vendar že nek ajdovski mo-

drijan (Zeneka) pravi, da nobena druga skopost ni dopuščena in še manj hvale vredna, le samo skopost z časom. Glejte izvoljene božje v nebesih, ako bi še zamogli kako bolenje občutiti, nad tem bi še žalovali, da so svojega življenja dni še premalo k dobremu obrnili; in ako bi njih serce še kakej strasti odperto bilo, zavidali bi nas le samo za toliko lepih priložnost, ki jih mi imamo pripravljati si še kaj nebeškega zaslužka, ker vidijo in sami v sebi uživajo, kako Bog vsako dobro delo plačuje. Ali glejte! kar nebeščanom ni več pripuščeno, dano je nam, da si dan na dan, leto za letom več dobička za večnost nabiramo in tako obogatimo. Oj, pomislite, ljubi moji! ako bi zdaj vsi tisti, ki so pred 100 leti tukaj v tem mestu živeli, nazaj prišli iz svojih grobov, nihče bi jih ne poznal več, in svoje nekdanje posestva našli bi v ptujih rokah, še prostora ne bilo bi več za nje in nič jim družega ne bi ostalo, kakor verniti se zopet v hladno jamo. Ravno tako se bo v kratkem tudi nam godilo; že so rojeni naši potomci, ki nas bodo spodrinili in naše sedanje sedeže in posestva prevzeli; le zdaj, dokler nam ljubo solnce sije, smo mi gospodarji tega časa; ako s talentom sebi izročenim pridno in modro barantamo, pripravimo si lahko bogato žetev v nebesih.

b) Pa ne le zavoljo zgube, ki jo potrata z časom seboj pri-nese, bi človek kervave solze točil, ampak tudi, in posebno zavoljo hudih nasledkov, strašnih kazni, ki jih seboj privleče. Prašajmo uboge duše v vicah: oj kako hudo se zdaj pokorijo zavolj pregreškov, katerih se na zemlji poboljšali in očistili niso. Kar bi bili na en dan lahko popravili pa so zamudili, zdaj znabiti v 100 letih pokore doplačale ne bodo. O da bi jim še enkrat bilo dano, poverniti se na svet in le eno uro tukaj živeti, kako bi jim serce poskakovalo veselja! kako bi hitele vse poravnati, kar je še krivega in vse zadržke iz pota spraviti, ki jim k Bogu, neskončni dobroti, branijo! In kaj bi še le govoril od pogubljenih, kateri, ako bi jim le še upati bilo, za en trenutek še stopiti na svet, zvest sem si, da pekel bi zgubil vso svojo grozovitno moč za nje in radi bi še veliko milijonov let terpeli, da bi le če enkrat nazaj mogli v poprejšno življenje in svoje grešne navade, svoje krivice popustiti. Oj ti, ki praviš, da nimaš časa k dobremu, da ne vtegneš v cerkev, k spovedi, k molitvi, k božjim naukom, ki vedno praviš, da te tvoje posvetne opravila motijo in odvrčajo; boj se, da enkrat res ne boš imel časa k vsemu temu, pa ti bo tudi časa manjkalo, noter iti v prelepe nebesa in le predosti vzroka imaš biti se, da ne bi enkrat dalj v vicah ali pa, česar tebe in nas vse Bog varuj, v tistem prenesrečnem kraju svojo mlačnost objokovati moral, kjer po besedah večne modrosti (5, 6—14.) pogubljeni to-žujejo. „Tako smo tedaj i. t. d.“ Zdaj pa, ljubi moj! zdaj še

imaš čas, ako le hočeš, modro ga rabi: „Danes, ako slišiš Gospodov glas, ne oterpni svojega serca“.

c) To pa še za tem bolj si zapomni, ker zguba časa se popraviti ne da. Ako si denar zgubil, dobiš si ga s pridnostjo še lahko dvojno nazaj; ako si poštenje zapravil, znaš si ga z dobrim obnašanjem še enkrat prilastiti; ako si pa čas zamudil, Bog ve, ali se ti kdaj spet ponudi? Železo se mora kovati, dokler je razbeljeno in mehko; lahko bode iz njega lepo in koristno orodje. Se je pa železo shladilo in zopet sterdilo, potem ga naj obdeluje kovač kolikor le rad, težko ali pa celo ne bode kaj pridna iz njega naredil. Taka je tudi s teboj. Dokler si še živ, še do zadnjega zdihljeja se zamoreš še na eno ali drugo stran obrniti, svojim pregreham dati slovo in se vrednega storiti božjega kraljestva. Se je pa duša od trupla ločila, se ti je vroča kri v smerti sterdila in nisi še takrat, kar bi biti imel, potem je djano za tebe. Drevo pade, kamur se nagne. „Kamor pa pade, ondi obleži, bodi proti večeru ali proti poldnevu, bodi v ljubezni ali sovraštvu božjem“. (Pridg. 11, 3.) In to je ravno, kar nam zgubo časa nedopovedljivo in za nadomestjenje nemogoče kaže. „Prepozno“ kliče zdravnik pri marsikterem bolniku. „Prepozno“ ta strašna beseda zua tudi tebi enkrat v ušesih zadoneti, ako bi morebiti še to zadnje leto milosti božje zanemarjal.

S k l e p.

Kaj naj vam tedaj k sklepu povem? Mislim, da ste živo prepričani resnice, da je čas naj večja milost božja, za katero, naj bi tudi noč in dan na kolenih klečé hvalili božjega daritelja, se mu vendar dosti zahvaliti ne moremo. Naj bi le tudi te kratke dni, za življenje nam dane, kakor modri hišniki božji obračali k svoji pravi, stanovitni sreči, ktera nam je pripravljena tam gor nad zvezdami, kjer je naš pravi dom! Naj bi bili mi vsi rodovitne drevesa v vertu Gospodovem, da ne bi nam tožba veljala, ktero Gospod v sv. evangelji čez tiste izreče, kateri le prazno perje pobožnosti nosijo, njen pravi sad pa žalibog pogrešajo. Luk. 13, 6. — 9. Leto nerodovitno drevo smo mi, ki ne le 3 leta, ampak znabiti po 30, 40 in še več let v cerkvi božji živimo in še nismo nikakoršnega sladkega sadu dobrih del, sv. čednost, keršanskega zasluženja prinesli. Že je sekira božje pravice na malopridno drevo nastavljena, sodba božja podpisana, naj se drevo našega

življenja poseka in verže v peklenski ogenj. Ali Jezus nebeški vertnar steguje za nas svoje prosee roke, naj Oče nebeški se z nami poterpi in nam prizanaša. Hoče nam še več milosti deliti, naše serce porahljati zopet za vse dobro in nas podpirati s pomočjo svoje gnade, da bi le zanaprej rodovitnejši postali nebeškega sadu. Priča tega nam je novo leto, ki smo ga doživeli! Oj ne stavimo Jezusa na sramoto, temuč kakor je Mozes svoje dni stopil na gori in se ogledoval po puščavi, ktero je z ljudstvom prehodil, pa tudi proti obljubljeni deželi, ktera je odperta kakor zemeljski raj ležala pred njim, tako tudi mi obžalujmo grehe pretečenega življenja in se jih v novem letu zогiblremo na vse strani; pa tudi terdni sklep storimo, vse dobro, kolikor nam bode moč, storiti v tem letu, da, kader pride starega leta dan našega življenja, nas nebeški gospodar na zasluženno plačilo pokliče in nam bode mir in gnada od Očeta našega in Gospoda Jezusa Kristusa na vse večne čase. Amen.

Pridiga za nedeljo pred Razglašenjem.

(Vesoljni cerkv. zbor — njegov vzrok in namen; gov. J. V. l. 1869.)*

„Vstani in vzemi dete.“ Mat. 2, 20.

V v o d.

Komaj je nebeško dete zagledalo beli dan, že je imelo smertne sovražnike, ki so ga preganjali in mu stregli po življenju. Bog pa je čuval dete ter ga oteval smertnih nevarnost. Odkazal mu je v taci okoliščinah najpred Egipt za varno prebivališče; potem pa, ko ni bilo več tolike nevarnosti na izraelski zemlji, bilo je dete po božjem povelju zopet v to deželo pripeljano in v mestu Nazaretu na Galilejskem izrejeno.

*) Z majhnimi premembami je ta govor primeren tudi za l. 1870.

Kar se je pa godilo z božjim detetom, to se godi tudi s tistim naukom, ki ga je to dete iz nebes prineslo. Kakoršen delež je imelo dete, tak delež ima tudi sv. vera. Dete je bilo preganjano, tudi sv. vera se preganja, dete se je semtertje selilo, tudi sv. vera se včasih preseljuje izakega kraja v drugega. Saj ravno v tistih deželah, kjer je kršianstvo nekda evetelo, ondi prebivajo zdaj neverniki, tam pa, kjer je bila nekda kršianska vera še neznana, tam se zdaj ta vera oznanuje in sprejema.

Bog si je izvolil sv. Jožefa, da je dete varoval grozečih nevarnost. Pod varstvom sv. Jožefa je bilo dete ohranjeno pri življenju. Tako se tudi sv. vera ohranja in se bo ohranila do konca sveta pod varstvom in skerbljivo čuječnostjo tistih mož, ktere si je Bog za svoje namestnike tukaj na zemlji izvolil in jim izročil dragi zaklad sv. vere, da ga varujejo. In kdo so ti možje, ki imajo to častno nalogo, od Boga jim izročeno? Škofje sploh so ti možje, na prvem mestu pa je rimski papež, ta je varh sv. vere še v posebnem pomenu.

Sv. Jožef je hodil z detetom po raznih potih, zdaj je šel v Egipt, zdaj zopet se je ognil Judeje ter šel na Galilejsko, vselej pa si je izvolil tisto pot, kjer je bilo dete v varnem zavetju pred svojimi sovražniki. Glejte tako tudi papež in škofje hodijo po raznih potih, zdaj na ta zdaj na drug način jemljejo sv. vero v varstvo, vselej pa si volijo tisto pot, da sv. vero rešijo iz rok tistih, ki jej strežejo po življenju.

V sedanjem času ima Kristusova vera posebno hudih in nevarnih sovražnikov, njih moč vedno bolj raste; zato jo hočejo papež in vsi škofje letos še na poseben način v varstvo vzeti; izvolili so si pot v Rim k občenemu cerkvenemu zboru, kjer bo sv. vera gotovo našla najvarniše zavetje in obrambo.

Občni cerkveni zbor, kaj je to? Znabiti reč, ki je marsikteremu izmed vas še prav malo znana. Zato hočem danes besedo o občem cerkvenem zboru spregovoriti ter vam nekoliko razložiti, zakaj in izakega namena se bode obhajal. Bog z nami!

Razlaga.

Sv. vera je podobna semenu, ktero je človek vsejal na svojo njivo. Jezus Kristus sam je bil sejavec, sejavci pa so bili tudi apostoli in drugi namestniki Jezusovi, ki so nebeški nauk oznanovali takorekoč sejali v serca po resnici hrepenečih. Tako je sv. vera kakor blaga setev med človeštvom kmalu začela lepo zeleneti. Pa kakor je kralj Herod hotel z mečem Jezusa umoriti, tako so v prvih časih keršanstva hudobni judje in brezbožni ajdje tudi Jezusovo setev sv. vero z vnanjo silo zatreti si prizadevali. Terpinčili in neusmiljeno morili so kristijane. Tako so hotli ž njivo pokončati vso setev. Trajalo je tako preganjanje celih 300 let in se je tudi v poznejših časih dostikrat semtertje ponavljalo zdaj v tej, zdaj v drugi deželi. V sedajnih časih je taka vnanja sila odjenjala; pa nastopilo je drugo preganjanje, preganjanje z duhovnim orožjem. Najemniki satanovi namreč vse duhovne sile napenjajo, da bi seme sv. vere v sercih vernih kristijanov pokazili in ako mogoče popolnoma zaterli. Da bi se pa to doseglo, treba je tistega orožja, kterega se je hudobni duh že v raju poslužil. Laž in zvijača je to orožje. Z nepoštenim tem orožjem hočejo najpred učečo sv. cerkev pri ljudeh ob veljavo pripraviti, da bi tako ljudje oslepljeni in sami ne vedoči, pri čem da so, se navzeli duha resnicam Kristusovim nasprotnega. Iz tega namena zasramujejo z neko posebno prederznostjo pokorščino, ki jo pravi kristijani skazujejo božjim namestnikom. Kar kat. cerkev uči, imenujejo prazno vero, ktere se morajo ljudje iznebiti. Še celo take resnice, ktere nepokvarjeni človeški um spoznati more, tajé in zamujejo zato, ker jih sv. cerkev verovati zapoveduje. Z največo zvijačnostjo dokazujejo, da je zdravi pameti nasproti nauk sv. cerkve.

Da sovražniki sv. vere res take reči terdijo in oblast kat. cerkve od Kristusa samega ji izročeno podreti skušajo, to nam spričujejo njih govori o raznih priložnostih, v društvenih zbornicah i. t. d., pred vsem pa nam to spričujejo njih spisi in časniki, v kterih po Kristusovih namestnikih in cerkvenih napravah neusmiljeno udrihajo in vse, kar se jim le zljubi, zoper vero in njene skrivnosti pišejo. Nekteri čeznatorno razodenje božje naravnost zamujejo ali še celo tajé nadzemeljskega Boga in pravijo, da človek duše nima, ker je viditi in otipati ne morejo.

Tak sv. veri nasprotni nauk se dandanašnji vedno bolj razširja enak kužljivi bolezn; nekteri ga sprejemljejo iz hudobije, drugi iz topoglavnosti in nevednosti. Pa da ne bote mislili, da jaz vse prečerno vidim, poslušajte sv. Očeta samega, kako oni popisujejo in tožijo o sedajnih okoliščinah. „Znano in jasno je vsem — to so njih besede — kako grozna nevihta pritiska na cerkev ter kakošne in kolike zla razdirajo človeško družbo. Kajti po najsilniših sovražnikih Boga in ljudi se kat. cerkev in njeni blagoslojni nauk pa tudi častitljiva oblast in najviša veljavnost apostolskega sedeža napada in tepta, vse sveto se zaničuje, cerkveno premoženje ropa, škofje, najverliši duhovniki in izverstni verni katoliški možje se tlačijo, samostansko življenje se zatira, razširjajo se vsake baže brezbožne knjige, kužljivi časopisi, mnogoverstne in najnevarniše krivoverstva, uboge mladine izreja je skoro povsodi duhovnikom odvzeta ter po mnogih krajih učenikom hudobije in zmot prepuščena. Zato se pa tudi širi in raste brezbožnost, nespodobno življenje, razuzdana samopašnost, prelom božjih in človeških postav tako, da se ne samo naša presveta vera, ampak tudi človeška družba sploh meša in terpinči“.

Da se tedaj dandanes keršanska vera preganja, temu mora priterditi vsak, kdor le ve, kaj se po svetu godi in spozna, da osat ali pa ljulika gosto na njivo vsejana, pšenici ne koristi, temuč jo spodriva in jemlje tisti prostor, kjer bi pšenična setev lahko donašala obilni sad.

Tako sem vam, kristjani moji, zdaj vsaj nekoliko dopovedal, da je sveta vera v nevarnosti, da jo njeni sovražniki spodrivajo in bi jo najrajše zaterli. Toda zastonj je vse njih prizadevanje; kajti sv. vera ima mogočne čuvaje, ki jo vedno varujejo z orožjem resnice, in jo o času velike nevarnosti tudi varovati močejo z združenimi močmi.

Sv. Oče Pij IX. kot najviši varh, vidijo vse nevarnosti in čutijo vse nevihte sv. veri grozeče; zato so oni kot previdni mož povzdignili svoj glas ter povabili škofo vesoljnega sveta, naj se proti koncu lanskega leta na praznik neomadežanega spočetja Marije Device snidejo v mogočem Rimu, ki je središče vsega keršanstva. Škofje tudi sami dobro previdijo, da je v taci žalostni okoliščinah potreba združene moči, zato so radostni sprejeli papežev klic in so z veseljem priromali iz vseh krajev sveta, iz vseh dežel in narodov. Tamkaj v sredi laške dežele v večnem mestu Rimu, ki je zaznamovano s kervijo tolikanj mučencev, tamkaj so se zbrali vsi škofje laški, nemški, francoski, španski, portugalski, angleški, slovanski — pa kdo bi mogel na-

šteti vse narode, ki so vsi svoje najvišje dušne pastirje tjekaj poslali? Zares veličasten je ta zbor! In ne le iz Evrope, temveč tudi iz obširne Azije, iz daljne Amerike in iz drugih delov sveta so v ta zbor priromali tisti, ktere je sv. Duh postavil, da vladajo cerkev božjo. To je tedaj občni ali vesoljen cerkven zbor, kjer so vsi škofje nazoči razun tistih, katerim bolezen ali starost ni pripustila. Imenovali bomo ta cerkveni zbor vatikanski zato, ker škofje zborujejo v vatikanski cerkvi sv. Petra.

Da vam bo še jasniše, kakšen namen da ima sedanji cerkveni zbor in kako da bo ta namen dosegel, moram vas nekoliko seznaniti z zgodovino. Ta cerkveni zbor, ki se sedaj obhaja, ni prvi, bilo jih je že 18, tedaj pride na vsako stoletje eden.

Cerkveni vladarji so v vseh časih dobro spoznali, kolika moč da je v združenju, pa tudi Jezusovih besed: „Kjer sta dva ali pa trije zbrani v mojem imenu, sem jaz v sredi med njimi“, niso nikdar puščali iz spomina. Zato so se v zbore shajali, kaderkoli je protila kaka posebna nevarnost sveti veri. In glejte Jezus je bil res res ž njimi, njegov Duh jih je vodil, da so vselej to sklenili in določili, kar je bilo sveti veri uspešno in v zveličanje duš koristno.

Pomislimo le, kolika nevarnost je protila sv. veri v začetku 4. stoletja. Vzdignil je Arij svojo ošabno glavo ter učil, da Jezus ni Bog enak Očetu, temuč le bitje vstvarjeno. Silno veliko kristijanov je sprejelo ta brezbožni nauk. In kaj storé škofje, da bi verne zavarovali pred krivo vero? Oni vse svoje moči združijo, snidejo se v občni zbor, Arija izobčijo in njegov nauk očitno zaveržejo. To je bil prvi občni cerkveni zbor nicejski imenovan l. 325. Ravno tako so ravnali tudi v poznejših časih. Kader so vstale kake posebne krive vere ali zmote, kader je mnogim luč prave vere umirala in keršansko življenje hiral, obhajali so občni cerkven zbor in veliko je to pomagalo, da so se zmote odpravile, keršansko življenje se lepše razvijati začelo in vse se obrnilo na boljše.

Ne bom vam teh zborov ki so se 18 krat obhajali v raznih mestih, na drobno v misel jemal, le poslednjega vam še omenim. Obhajali so ga pred 300 letmi v Trienti na južnem Tirolskem, zato ga imenujemo tridentinski zbor. Bilo je tudi takrat keršansko življenje vse nekako opešalo, vrinile so se velike napake med keršansko ljudstvo in še celo med tiste, ki bi po besedah Jezusovih morali biti vernim sol zemlje in na svečnik postavljena luč. Ravno takrat začnejo tudi Luter in njegovi tovarši učiti novo vero,

kteri se naglo pridruži veliko število nezvestih kristijanov. V taci^h žalostnih okoliščinah treba je bilo, da je kat. cerkev vse svoje moči povzela in jih združila v zboru vesoljnem. In res škofje se zberejo v mestu Trenti. Lutrovim zmotam nasproti so tamkaj zbrani natanko določili pravi in čisti nauk katoliški, ktere^{ga} mora vsak sprejeti ali ohraniti, ako se hoče zveličati.

Te sklepe in določitve so poterdili tudi papež. In kake nasledke je vse to imelo? Glejte vsak, kdor je le resnico količkaj ljubil, sklenil je lahko: kar Luter in drugi novoverci učé, gotovo ni resnice, temuč le laž in zmota, ako se hočem zveličati, moram sprejeti in verovati to, kar so škofje sklenjeni s papežem določili in verovati zapovedali, saj to mora imeti ravno tako veljavo, kakor da bi bil Jezus sam zapovedal. Jezus jim je obljubil, da bo on sam in pa Duh resnice pri njih ostal do konca sveta. Glejte tako se je v občnem cerkv. zboru krivi veri jez postavil, da jej ni bilo lahko mogoče se dalje razširjati.

Pa tudi o tem so se škofje v tridentinskem zboru posvetovali, kako bi se napake v katoliški cerkvi odpravile in s kakimi pripomočki bi se ljudje za čednost in keršansko življenje zopet bolj vneli. In ker več ljudi več skušnje in modrosti ima, kakor le posamezni: izvolili so tudi zbrani škofje s posebno modrostjo najzdatniše pripomočke, ki so kakor dobrodejni dež keršansko življenje na novo okrepčali in pomladili.

Pa pustimo čas pretečeni in obrnimo pogled zopet v sedajnost.

Ako sedajne okoliščine dobro premislimo, ako premislimo v koliki nevarnosti se sv. vera zdaj nahaja in koliko napak in razuzdanosti je med kristijani: pač lahko tudi spoznamo, kako potreben da nam je zdaj cerkveni zbor, le v njem bo našla sv. vera obrambo in keršansko življenje novo moč in podporo. Kako ravno se bo to zgodilo, ne morem vam zdaj še povedati, videli bomo potem, ko bo zbor svojo nalogo doveršil. Le toliko že zdaj lahko rečem, da ta zbor bo ločil duhove, kakor loči vejavec pleve od žita. Marsikdo, ki se zdaj hinavsko hvali za dobrega katoličana, spoznati bo moral potem, in bodo tudi drugi za gotovo spoznali, da njegovo mnenje in življenje ni katoliško; moral bo tedaj to spremeniti, ali pa se ločiti od cerkve. Tako se bo cerkev znebila mnogo skritih in hinavskih sovražnikov, kteri so zmiraj najnevarniši. Kar zadene verske resnice, zbor ne bo nič novega iznašel ali vpeljal, le poterdil bo to, kar so katoliški kristijani že od nekdaj verovali in pa za sedajne okoliščine natanko določil. Za nas

je sladko tolažilo že to, da se zbrani škofje v teh rečeh motili ne bodo, kajti sv. Duh resnice jih bo vodil po obljubi Kristusovi.

Da bo pa zbor tudi najpripravnije in zdatnije pripomočke izvolil, po katerih se bodo sedajne napake kolikor le mogoče zatle in vse hudo od cerkve in človeške družbe odvernilo, da se nesrečno zmoteni spet pripeljejo na pravo pot resnice, da se naša sv. vera po vsem svetu spet oživi in čedalje bolj razširja in kraljuje, ter se tako pobožnost, pravica, ljubezen in vse keršanske čednosti v obilni prid človeške družbe spet vkoreninijo, razevetó in močne postanejo — v dosego vseh teh namenov poslužiti se hoče Bog tudi človeških moči. Obilne skušnje, mnogo vednosti in temeljita učenost zbranih škofov bojo k temu jako veliko pripomogle, pa znabiti več kot vse to tudi goreča molitev zvestih in pravičnih kristijanov. In glejte, kristijani, tako moremo tudi mi veliko, veliko pripomagati, da cerkveni zbor izide srečno in uspešno.

S k l e p.

Zatoraj predragi moji, ubogajmo sv. Očeta Pija, ki zdaj nas vse k obilni molitvi opominjajo rekoč: „Da se spolnijo naše želje, in da naš trud za narode obilno sadu pravice rodi, povzdiguje svoje oči k Bogu, viru vsega dobrega! Prosimo ga ponižno in neprenehoma, da svojo cerkev reši tolikih stisk in nevarnost, ter ji da zmago čez sovražnike“: Amen.

Pridiga za praznik častitega razglasenja Gospodovega ali v svetih kraljev god.

77

(Kako moramo tudi mi vsi Jezusa iskati? gov. — f —.)

„Modri iz Jutrovega so prišli v Jeruzalem rekoč: Kje je kralj Judov, ki je rojen?“

Mat. 2, 2.

V v o d.

Trojne imenitne reči sv. cerkev dandanašnji dan v spominu ima, in sicer prvič Jezusov kerst v Jordanski reki, pri katerem so se nebesa odperle, in je sv. Duh prišel v podobi goloba nad Jezusovo glavo, se je oglasil Bog Oče iz nebes rekoč: „Ta je moj prelubeznjivi Sin, nad katerim imam svoje dopadanje“. — Drugič sv. cerkev v spominu ima prvi Jezusov čudež, ki ga je bil storil na ženitnini v Kani na Galilejskem, ter je vodo v vino spremenil. — Tretjič pa obhaja sv. cerkev spomin tiste prigodbe, po kateri je dandanašnji dan svoje ime dobil, ter nam pred oči postavlja, kako pridno so modri iz Jutrovega Jezusa iskali, kako skerbno so po njem, novorojenem Judovskem kralju popraševali, dokler ga niso našli in ga ponižno molili, in lepo obdarovali.

Od te poslednje prigodbe posnamem tudi jaz svoj današnji nauk, ter od dolžnosti govorim, da moramo po zgledu svetih treh kraljev tudi mi Jezusa pridno in skerbno iskati. — Pazno poslušajte; nikar pa mi za zlo ne jemljite, ako vam resnice pripovedujem, ki so se sicer grenke, pa so potrebne.

Razlaga.

1. Modri iz Jutrovega so Jezusa iskali že takrat, ko je še ves majhen bil, ter komaj luč sveta zagledal. Iskali ga pa niso iz gole radovednosti, da vidiyo ali slišijo kaj novega; iskali so ga iz svetega namena, da zveličajo svoje duše. Ko zagledajo ne- navadno zvezdo, in po božjem razsvitljenju spoznajo, kaj ona po- menja, jaderno odpravijo se na pot, iskat Zveličarja novorojenega. Ne splaši jih ne trudopolna hoja, ne dolgo in nevarno potovanje. Njih sveta gorečnost premaga vse zapreke, vžuga vse težave!

Nam, ljube duše! ni bilo treba s tolikim trdom in toliko težavo Jezusa iskati. Nismo se še zavedli, ko so nas že naši po- božni skerbni starši k Jezusu prinesli, in nas prednj položili, da smo bili kerščeni v njegovem presvetem imenu. In komaj se nam je pamet količkaj zbudila, že so nas učili, izrekovati Jezusovo sladko ime, spoznavati njegove zveličanske nauke, spolnovati nje- gove svete postave. Oh, kako srečni smo bili tistihmal, v letih ljube nedolžnosti! Bili smo mi Jezusovi, in Jezus je bil naš! — Toda, oj žalost! odrastlih marsikteri je Jezusa spet zgubil, zgubil, kader ga je grešivši svojevoljno zapustil. Jezusa zgubiti pa je nedopovedljiva zguba, strašna zguba in neznana. Zgubljeno pre- moženje se s previdnostjo in marljivostjo spet pridobi, zgubljeni dnar si spet prislužimo s trdom in delavnostjo, zgubljenega Je- zusa pa nam ves svet ne poverne. In brez Jezusa kaj smo pač revne grešne sirote? Smo zgubljene ovce brez pastirja, ter v ne- varnosti vsak hip, priti derečim volkovom v pest in v pomor! —

Če pa že zgubljenih časnih reči marljivo iščemo, ter skerbno poprašujemo za njimi, dokler jih ne najdemo, če mož, ki sto ovec ima, in eno izmed njih zgubi, vseh devet in devetdeset v puščavi pusti, ter gre za zgubljeno, dokler je ne najde; če žena, ki sto denarjev ima, pa enega zmed njih zgubi, luč nažge in vso hišo skerbno pomete, dokler zgubljenega ne dobi: oj koliko skerbnejši bi mogli še le mi zgubljenega Jezusa spet poiskati!

2. Ali nam je pa mogoče najti Jezusa po grehu zgubljenega? Mogoče je, da ga le iščemo o pravem času, iščemo po pravem potu, iščemo na pravem kraju.

„Iščite Gospoda, dokler se najti da“, opominja nas prerok

Izaija, (55, 6.) Po tem takem moramo Jezusa iskati, dokler je še mogoče, najti ga, tedaj o pravem času, da se nam ne zgodi kot Judom, katerim Jezus sam pravi: „Iskali me bote, in ne bote našli“. (Jan. 7, 34.) „Iskali me bote, in bote v svojem grebu umerli!“ (Jan. 8, 21.) To naj bi si k sercu vzeli vsi, ki odkladajo od dne do dne, iskati zgubljenega Jezusa, odlašajo svoje spokorjenje na stare dni in svojo zadnjo uro, ter čakajo trenutljeja, o katerem bo treba na sodbo stopiti, in od svojega pretečenega življenja odgovor dajati. Menite kaj le, da je Jezus, katerega ste tolikokrat razžalili, zavezan in dolžen, čakati vašega spreobrnjenja in vaše povernitve do tistih malo, da svet nič več za vas ne mara, in vam posvetno veselje že preseda? Kaj takega bi vtegnil le gospod tirjati od svojega hlapca, naj ga hlapec čaka in čaka, dokler domu ne pride, nikar pa človek, revni črvič zemlje, od svojega nebeškega Gospoda, kralja nebes in zemlje. Toraj, o grešnik! da se ti ne bo enkrat Jezusove jeze bati, poverni se k njemu zdaj, dokler si še terden in zdrav, in ga poišči, dokler smert ni še povzdignila svoje kose nad tvojo glavo.

Pa ne le o pravem času, tudi po pravem potu je treba Jezusa iskati, da ga spet najdemo. Pravi pot, po katerem zamore grešnik zgubljenega Jezusa najti, pa je le pot pokore. Po tej poti hodi, kdor se vseh svojih grehov iz celega serca kesa, in seer ne zato, ker je po grehah v kakšno časno nesrečo prišel, temoč zato, ker je grešivši žalil usmiljenega Jezusa, zapustil njega, svojega prelubeznjivega Boga. Po poti pokore hodi, kdor resnično voljo ima, poboljšati svoje življenje in ne več grešiti, ter rajši umreti, kakor Jezusa kdaj več s kakim grehom žaliti. Po poti pokore hodi, kdor se vseh svojih grehov postavljenemu mašniku ponižno in popolnoma spoveduje pa tako, da ni nič kaj zamolčal, si svojih grehov prikrival ali pomanjševal. Po poti pokore hodi, kdor za svoje grehe zadostuje, in ne opravlja le naložene pokore zvesto, ampak si tudi prizadeva, škodo, ki jo je z grehom storil, popravljati in poravnati po svoji moči, ter spraviti se s svojimi sovražniki, nazaj dati tuje blago in dobro ime bližnjemu vzeto, popraviti pohujšanje, ki ga je bil naredil z grehom. — Po tem potu mora grešnik Jezusa iskati, in ga bo našel, kakor nam prerok obeta rekoč: „Našli me bote, ako me bote iskali iz celega serca“. (Jerem. 29, 13.)

Kje pa bomo našli zgubljenega svojega Jezusa. Modri iz Jutrovega so našli Jezusa še le po dolgem potovanju, potovanju nevarnem in trudapolnem. Nam ni treba potovati po sto in sto milj dalječ, ni nam treba v Jeruzalem in Betlehem hoditi, ondi iskati zgubljenega Jezusa. Vse bližej nam je. Tukaj v cerkvi

vedno stanuje. Tu sem nas vse od kraja ljubeznivo sklicuje. Kolikokrat ga povzdignejo mašnik pri sv. maši, kolikokrat vam s sv. rešnjim Telesom blagoslov (žegen) dajo, vselej je kakor bi vas usmiljeni Jezus k sebi vabil rekoč: „Pridite k meni, vsi, ki trpite in ste obloženi; jaz vam bom poživel!“ (Mat. 11, 28.) Tu sem prihitite, grešniki vi! po poti prave pokore; tukaj bote našli ljubega Jezusa, ki ste ga po grebih zgubili, grešivši zapustili. Tu sem pribežite pa tudi ve, pobožne duše! ki seer Jezusa niste zgubile, pa vam v vsakdanjih težavah in silnih skušnjavah vpada serce, in pa vam žalost dušo zaliva, bojé, da bi tudi ve Jezusa zgubile ne bile. Tu sem pritecite, se v sv. obhajilu z Jezusom sklenite, da vam vtolaži žalostno serce, oveseli prepadeno dušo!

3. Skerbno je iskala nevesta v sv. pismu, ki dušo pomenja, svojega ženina. Mestne straže jo najdejo, otolčejo in ranijo; čuvaji na ozidju jej clo plajš vzamejo; Jeruzalemske hčere, pri kterih skerbno za njim poprašuje, jej nočejo ali ne morejo povedati ženinovega stanovanja; pa vse te zapreke je ne vstavijo; tem skerbnejši ga išče, dokler ga ne najde. — Enako skerbno so iskali Modri iz Jutrovega novorojeno božje dete. Noben zaderžek jih ne vstavi, nobena zopernost ne zaverne. Zvesto iščejo Jezusa, dokler ga ne najdejo. — Nam ni treba tolikega truda in prizadevanja, da najdemo zgubljenega Jezusa, in vendar smo le tolikanj mlačni, in si nič ne prizadevamo, da bi ga spet poiskali. Kaj pravite, od kod tolika naša mlačnost, labkomišljenost in zaniker-nost? To pride od tod, ker je pri mnogih vera omerznula, pri mnogih želja po časnih rečeh nerodna in preobilna.

Nekteri ljudje so podobni drevesom po zimi. Ne rečem, da bi vere ne imeli. Imajo vero, pa je mervta, kakor drevje po zimi. Drevje po zimi ne zeleni, ne cveti, in sadu ne zori, ampak le gole stremlje v nebo moli. Taki so kristjani, ki vero imajo, ne pa dobrih del, in tedaj le radi molitev prepuščajo duhovnim in mnihom; post tistim, ki nič jesti nimajo; vbogajmeda-janje pa tistim, ki nimajo otrok, veliko pa časnega blaga in pre-moženja. Namesto da bi Jezusa iskali, ločijo se taki ljudje le vedno dalj in dalj od njega in odvracujejo, pred čegar sodni stol bodo le morali stopiti nekda radi ali neradi.

Drugi vtópé se preveč v časne reči, ter tekajo za posvetno častjo, dirjajo za časnim blagom, sopihajo za pozemeljskim veseljem, med tem pa zanemarjajo, kar je najpotrebnišega, zanemarjajo, Jezusa iskati. Kakšna pa se jim na zadnje godi? Pravljíce pridovedujejo od kraljeve hčere po imenu Atalanta, ki je bila neznano lepa, pa tudi neizrečeno močna in urna. Le tolikanj

hitrih nog je bila, da je nikdo ni bil v stanu dohajati. Zavoljo tega nekama ošabna je oklicala, da si bo le tistega mladenčca v zakon vzela, kdor jo v teku prekosi; kdor pa se ž njo v stavo spusti, pa je ne dohaja, in ga ona prehiti, zapade življenje. Bilo se je že veliko mladenčev oglasilo, snubit zalo kraljičico, pa nobeden jej v teku ni kos, in mora svojo poskušnjo plačati s svojim življenjem. Na posled se še zlahten geršk mladenec, Hipomen po imenu, v stavo poda, in jo dobi, toda zvijačno. V teku namreč je metal zlato sadje na tla, in Atalanta, pobiraje zlato sadje, se je s tim toliko zamudila, da jo Hipomen zad pusti in prehiti.

To je sicer le prazna pravljiva; ima pa v sebi terdo resnico. Zviti mladenec ali nam ni živa podoba tistega, kterega Kristus imenuje lažnika od začetka? In tek v stavo ali nam ni naše časno potovanje, o kterem mora človek premagati vse zapreke in skušnjave, ki mu tek zavirajo in ga na poti vstavljajo? In zlate jabelka kaj so drugega, kot goljufive pozemljiske dobrote in posvetne sladčice, napuh, lakomnost in nečistost, posvetna čast, posvetno blago in posvetno veselje, ki človeka na poti zaderžujejo, da ga satan prehiti, ter zakasnjenca prime in pelje v svoje kraljestvo večne tame?

Segli so naši prvi starši po zlatem jabelku napuha, ter hotli biti Bogu enaki; ali angelj jih je iz paradiža izgnal. In koliko je še zdaj ljudi, ki iščejo po vsakem potu pred drugim obveljati in se nad druge povzdigovati, hudobni angelj pa jim rajski mir iz duše in pokoj iz serca izžene.

Stegnil je Judež svojo roko po zlatem jabelku denarja, in je izdal svojega Gospoda, prijel je ga pa satan in obupnost zadergnila je mu verv za vrat. In koliko jih je, ki še zdaj pravico in poštenje, prijateljstvo in zvestobo, življenje in kri, Boga in ljudi prodajo za goljufni denar, sami sebe pa peklenskemu izdajajo.

Prijel je Salomon, naj modrejši kraljev, za zlato jabelko posvetnega veselja, ter postal neumnež, da mu ni para, in zato je bilo pod kraljevanjem njegovega sina razdeljeno njegovo kraljestvo. In kdo nam je v stanu povedati število tistih, ki hodijo za Salomonom, in jim je zguba premoženja in zdravja, zguba poštenja in večnega življenja za petami. — Vidite, taka se jim na zadnje godi, kateri spred prevelike skerbi za časne reči in posvetne dobrote Jezusa iskati zanemarjajo.

S k l e p.

Prijatli moji! hitro dere čas naprej in naprej, in nazaj nikakor več ne pride. Preden se zanašamo, potekle bodo tudi naše ure, in bo treba stopiti v večnost in na sodbo. Gorje, ako bi še le tedaj začeli po Jezusu se ozirati, lahko bi prepozno bilo, prepozno za zmerom, in bi tudi nam veljalo, kar Jezus pravi: „Iskali me bote, in bote v svojih grehah umerli!“

Blagor pa nam vsem, ako že zdaj Jezusa skerbno iščemo po zgledu sv. treh kraljev, katerih god in praznik dans obhajamo. Ne bo nam treba trepetati in se bati, kader stopimo na sodbo. Ves prijazen bo nas usmiljeni Jezus sprejel, ter peljal srečne in vesele v Očetovo hišo. Amen.

Pridiga za 1. nedeljo po razglasenju Gospodovem.

(Dolžnosti otrok do staršev; gov. M. T.)

„In je ž njima šel, in prišel v Nazaret, in jima je bil pokoren“. Luk. 2, 50.

V v o d.

Blizo Jeruzalema stoji gora, ktero pobožni romarji jutrovih dežel s svetim veseljem, pa tudi z britkim srcem obiskujejo, ker se spominjajo velikih svetih prigodb, ki so se tu godile v stari in v novi zavezi. Pa kaj se je na tej gori tako imenitnega primerilo, ki popotnika s svetim strahom in z ljubeznijo navdaja?

Okoli 2000 let pred Kristusovim rojstvom je Bog Abrahamu velel, naj zakolje na tej gori svojega edinega sina, njemu v znamenje pokorščine v žgavni dar. In Izak iz pokorščine do svojega očeta sam nese verh te gore derva za germado, na kateri ima zaklan in sožgan biti. Verh gore pridši, napravi Abraham oltar, položi nanj derva in zveže sina, ki je iz pokorščine do svojega očeta k vsemu pripravljen, ni je žal besede iz njegovih ust, ni ga nobenega znamenja njegovega vstavljanja, še clo nevolje, iz pokorščine do očeta Bogu v dar zaklan biti, ni je pri njem. — Kje hočemo lepše podobe Kristusove pokorščine iskati, kakor ravno v tem zgledu?

Na tisto goro, kamor je pred 2000 leti Izak derva nesel za svojo germado, na ravno tisto goro je nesel tudi Kristus iz pokorščine do svojega nebeškega očeta svoj lastni križ. Verh tiste gore, kjer je imel Izak darovan biti, daroval se je Kristus v spravo in milost našo zgolj iz pokorščine do svojega Očeta v nebesih. Zato je pa tudi sv. apostel Pavel lahko od njega rekel: „In je bil pokoren do smerti, in sicer do smerti na križu“. Toda, kaj hočemo njegovo pokorščino še le tam premišljevat začet, kjer je že njen konec? Premišljajmo jo rajše precej v njegovi mladosti, zakaj precej v njegovih mladih letih nam je vsem, zlasti pa otrokom naj lepši zgled posnemanja, ker, kakor sv. evangelist Lukež pravi, ko sta ga Jožef in Marija pri 12 letih v tempeljnu tretji dan spet našla, šel je z njima, in jima je bil pokoren.

Otroci! učite se tukaj od Kristusa podložni biti svojim staršem. V čem pa ta podložnost obstoji, in kaj imajo otroci, ki je ne skazujejo, od Boga pričakovati, to želim zlasti v poduk otrokom z božjo pomočjo ob kratkem razložiti. Bo naj pa ravno tako v poduk staršem, da vedo, kaj naj tirjajo od svojih otrok.

Razlaga.

Že v stari zavezi je Bog na gori Sinajski to zapoved dal: „Spoštuj očeta in mater!“ in to zapoved je postavil prvo izmed tistih, ki smo jih do svojega bližnjega spolnovati dolžni, kakor bi bil s tem hotel reči: Naj poprej ljubi mene, kakor svojega stvarnika in največjega dobrotnika, čez vse, iz cele svoje moči in iz cele svoje pameti; precej za meno so pa tvoji starši prvi, katerim si ljubezen skazovati dolžen. To zapoved je pa Bog sam še toli-

kanj čisljal, da celo pri zapovedih, ki njega samega tičejo, nobene obljube ni pristavil; pri tej je pa še obljubo zraven pristavil, ko je rekel: „da boš dolgo živel, in da ti dobro pojde na zemlji“; iz česar sv. Pavel sklepa, da je ta zapoved med drugimi posebno imenitna, in zato jo imenuje: „zapoved obljube“. Kaj pa veli otrokom ta zapoved obljube? Veli jim: 1. pokorščino, 2. spoštovanje, 3. hvaležnost.

1. Lep zgled pokorščine vam daje Izak, od kterega sem vam ravno poprej povedal. Tak zgled vam daje tudi egiptovski Jožef. Dasiravno so ga njegovi bratje sovražili in čertili; dasiravno je vedel, da so mu zavoljo posebne očetove ljubezni nevoščljivi, celo, akoravno je vedel, da bi njegovi bratje z njim pri prvi skrivni priložnosti gerdo ravnali ali mu pa še življenje vzeli; vendar jih gre na očetovo povelje brez ogovarjanja in besedovanja iskat, da bi vidil, kako se jim godi. Zgled vam je tudi mladi Tobija, ki je voljno poslušal opominovanje svojega očeta, in ko je oče svoje nauke dokončal, mu obljubi zvesto pokorščino in pravi: „Oče, vse, kar ste mi zapovedali, bom storil“. In sv. pismo govori naravnost: „Moj sin, poslušaj uk svojega očeta in ne zapusti zapovedi svoje matere, da lepota obda tvojo glavo in verižica tvoj vrat“, (Preg. 1, 8.) to je: če pokorščino skazuješ svojim staršem, te ona na duši tako ozaljša, kakor krona na glavi in dragi kamni okoli vratu ozaljšajo tvoje telo. Na drugem kraju se spet bere: „Poslušajte, otroci! očetov nauk, in glejte da se modrosti učite“. (Preg. 4, 1.) Očetove nauke je toraj treba poslušati, da se modrosti učite; zakaj vaši starši so veliko prestali, veliko poskusili, veliko zavoljo vas preterpeli, marsikaj si od svojih lastnih ust pritergali, kar so v potu svojega obraza, v vročini in zmerzlini težko pridelali. Vse te in take skušnje in brezštevilne težave so jih zmodrovale, zato nčite se od njih modrosti!

Skazujte jim pa 2. tudi spoštovanje. Že natora sama se v nas tako rekoč vzdiguje in vsako še ne popolnoma obdivjano serce občuti gnjusobo, kedar je viditi, da se odteguje staršem dolžna čast. Zato ga pa tudi ni bilo in ga ni ljudstva celo med neverniki, ki bi bili to natorno spoštovanje do staršev zatajevali; ja spoštovanje do staršev bila je vsem in povsod naj svetejša dolžnost. Med drugimi je bila že v stari zavezi zapoved: „Kdor preklinja svojega očeta, ali svojo mater, ima umreti; in kdor udari očeta ali mater svojo, ima s smertjo kaznovan biti“. (Ecel. 21, 15. 17.) In cerkveni pridigar pravi: „Moj sin! sprejmi starost svojega očeta, in nikar ga ne žali njegove dni; in če na pameti omaguje, nikar ga ne zaničuj! — preklet bodi, kdor gerdo ravna s svojo materjo“. (Ecel. 3, 13. 14. 18.) — In Salomon v svojih

pregovorih pravi: (30, 17.) „Oko tistega, ki svojega očeta zasramuje, naj postojne ob potocih izkljujejo, in mladi orli naj ga požró“. — Če nam pa te besede še ne segajo do serca, poslušajte, kaj se je zgodilo z Absolonom, ki se je zoper svojega očeta Davida spuntal in mu spoštovanje odrekel! Absolon dirja ravno na boj zoper svojega očeta skozi gojzd. Med tem pa, ko konj brez prenehanja naprej leti, obvisi on za lase na veji, in Davidu vedno zvesti vojvoda Joab, ko do njega prileti, ga s tremi pušicami skoz serce in drob prebode. Francoskega kralja Ludovika sin, Dragotin po imenu, ko je skrivaj skušal očeta s sedeža spodriniti, je bil od hudih duhov napaden, ki so ga prestrašno martrali, in med groznim tuljenjem je potem pričo svojega očeta večkrat zavpil: „To je šiba mojega nespoštovanja!“ — Kaj se je zgodilo, (naj vam povem še ta zgled,) — kaj se je zgodilo s kralj Lotarjevim sinom, ki se je tudi z vojsko zoper očeta vzdignil? Od obeh strani je že boj pripravljen, in serdito se obnaša sin v svojem taborišču, med tem, ko njegov oče na uni strani k Bogu zdihuje in pravi: „Ti, o Bog naj pravičniši! bodi sodnik med menoj in mojim sinom, kakor si bil med Davidom in Absolonom!“ Armadi se sprimate, sin pa, vidivši, da je vžugan, kar naj hitrejšje more, beži k revnemu kmetiču, misleč, da temu bo sovražnikova jeza prizanesla in da bo tudi on otet. Ali tudi tukaj ga je došla kazen njegovega nespoštovanja do očeta. Okoli in okoli vojščaki hišo obdajo, jo zažgejo, in hudobni sin je ž njo vred živ pogorel.

Toraj, otroci! sinovi in hčere! tu imate besede sv. pisma, tu imate pa tudi strašne zglede, ki naj vas vselej k spoštovanju vaših staršev spodbadajo, da tudi vas Bog na enako ali na drugo vižo ne udari, zakaj gotova je beseda njegova: „Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel, in da ti dobro pojde na zemlji“. — Ni pa še zadosti, svojim staršem pokorščino in spoštovanje skazovati.

Treba nam je 3. svojim staršem hvaležnim biti. —

Vsak, kdor nam kaj dobrega stori, tirja od nas hvaležnosti. Od koga smo pa več dobrega prejeli, kakor ravno od svojih staršev? Oni so, katerim zahvaljujemo življenje, obleko, stanovanje; njim se imamo zahvaliti, da so v otročjih letih, če ne več vsaj tolikanj, za nas skerbili, da nismo poginili, da so nas pred veliko nevarnostjo oteli, da so za nas in zavoljo nas cele dni in noči v trudu in terpljenji, brez spanja prečuli; njim se imamo zahvaliti, da si zamoremo zdaj s svojimi rokami vsakdanjega kruha prislužiti. Z eno besedo, kar smo in kar imamo, smo prejeli sicer od Boga, toda delivci vsega so bili naši starši. Kdo bi jim toraj za

toliko dobrot hvaležnosti ne skazoval? kdo bi jih ne ljubil? Celo nespametne živali, kakor so morske lastovke, kakor hitro iz gnjezda zleté, povračujejo svojim starkam s tem, da potlej one njim živež donášajo, njih poprejšnji trud. Celo divje zverine svojih nikdar ne zapusté. Od leva se pripoveduje, da svojo jed, dokler njegov rodnik živi, z njim deli. Ali ni torej zoper natoro, ali ni zoper vse človeške in božje postave, če človek, katerega je Bog nad vse posvetno, čez vse stvarjenje povzdignil, ga kralja storil čez vse živali, in ga po svoji podobi ustvaril, če človek potem pa toliko obdivja, da v revščini in v siromaštvu zapusti tiste, ktere je Bog sam namesto sebe postavil! Koliko nas tedaj neumne, divje zverine osramoté! Kolikanj bolj nas pa potlej še le osramoté zgledi na tavžente hvaležnih otrok, ki so bili pripravljeni, namesto svojih staršev umreti! Kolikanj nas osramoti Kristus viseč na križu, ko v smertnih težavah ne pozabi svoje preljubeznive matere, ampak jo svojemu ljubemu učencu Janezu izroči: „Glej, tvoja mati!“ in da bi svojo mater zavoljo lastne grenke smerti potolažil, jej reče: „Glej tvoj sin!“ O kje bi v naših časih tacih zgledov iskal? kje jih našel?

S k l e p.

Ali nimajo vaši starši vzroka, zdihovati nad vami, kakor zdihuje Bog nad ljudstvom Izraelskim, ko pravi: „Otroke sem zredil in jih povišal, oni pak so me zaverгли!“ Zaverгли so vse opominjevanje, vse svarjenje, vse prošnje so zastonj. Med hudobni svet pahnjani, med valove pohujšanja in pregreh pogreznjeni, bité proti svojemu pogubljenju in skorej požerti še kolnejo svoje starše, da se spolnijo besede sv. pisma: „Kdor preklinja svojega očeta ali svojo mater, njegova bakla mu ima v sredi tame ugasniti“; in če je Bog preklel tako oko, ki zasramuje svojo mater; kako bo še le preklel tisto roko, ki se s suvanjem ali tepenjem pregreši nad svojimi starši! Gorje, večno gorje jej! Oh otroci moji! bojte in varujte se tega! Amen.

Pridiga za 2. nedeljo po razglašenju Gospodovem.

(Jezus in Marija pomagata; gov. L. F.)

„Tisti čas je bila ženitnina v Kani Galilejski in mati Jezusova je bila tam. Bil je pa tudi Jezus povabljen in njegovi učenci na ženitnino“. Jan. 2, 1-2.

V v o d.

Nobena ženitnina ni tako imenitna postala, kakor ta, od ktere nam pove današnje evangelje. Že je več preteklo, kot 18 sto let in še se govori od te ženitnine; ta ženitnina slovi po cellem svetu, kamor je segla Kristusova cerkev, kjer koli se bere in oznanuje njegovo sv. evangelje. Zakaj slovi tako? Ali mar zavoljo bogastva? Bogatih ženitnin je bilo že veliko na svetu, pa pomnijo se komaj 10 ali 20 let in spet se pozabijo. Ta ženitnina pa ni bila bogata, zakaj primanjkovalo je hitro vina. Ali pa sta morebiti bila posebno imenitna ženin in nevesta? Tudi to ni bilo, zakaj ženin in nevesta še imenovana nista. Imenitna pa je bila ta ženitnina zato, ker sta bila na ženitnini Jezus in njegova mati in Jezusovi učenci. Imenitna je postala s tim, da je Jezus pri tej ženitbi storil prvi čudež in je razodel svoje veličastvo; imenitna je ta ženitnina, ker pri tej priložnosti prvič vidimo, kako Marija v potrebah rada za nas prosi, in kako Jezus rad usliši Marijino priprošnjo; pri tej priložnosti vidimo, da sta Jezus in Marija rada tam, kjer so dobri, pobožni ljudje; in da, kjer sta Jezus in Marija, ondi ni potrebe in sile, ker jo Jezus in Marija odverneta. Ker sta tedaj Jezus in Marija nar imenitniše osebi pri tej ženitnini in ker nam sv. evangelje od cele ženitnine drugega nič ne pove, kakor to, da je vina primanjalo, in da je Jezus na Marijno priprošnjo revnim ljudem pomagal in vodo v vino spremenil, hočemo

tudi mi v današnjem premišljevanji ostati pri Jezusu in Mariji. Učili se pa bomo to sladko resnico :

1. Marija bi rada pomagala, zatoorej Jezusa prosi za nas;

2. Jezus nam lahko pomaga in Marijino priproš-njo rad usliši.

Pripravite se!

Razlaga.

1. Sv. evangelje nam nič ne pove, kdo sta bila ženin in nevesta, da sta povabila Jezusa in njegovo mater in Jezusove učence na ženitnino. To pa vemo, da sta bila revna, ker je pri ženitbi primanjkovalo vina. Glejte, kako lepo in hitro se je pri tej priložnosti razodelo Marijino ljubeznjivo serce. Kakor hitro Marija zagleda potrebo in zve, da je vina primanjvalo, smilita se ji uboga ženin in nevesta; — hitro bi bila njima rada pomagala, ker vsem revnim in ubogim pomagati hoče. Pa sama njim pomagati ne more ker ni vsemogočna, kakor njen Sin. Pa vedela je in zaupala, da njima Jezus pomagati more; zatoraj se zaupljivo oberne k svojemu Sinu in reče: „Vina nimajo“. Kakor tema dvema — ženinu in nevesti — ki sta bila v sili, tako Marija nam vsem pomagati hoče, kaderkoli, kjerkoli smo v sili ali v potrebah. Ona je ljubila ljudi, dokler je bila na svetu, in ljubi nas sedaj še veliko več, odkar je šla v nebeško kraljestvo in kraljuje zraven božjega Sina.

Kakor vsaka dobra mati, tako tudi Marija le to želi, da bi njeni otroci srečni bili; zatoorej zmiraj Boga za nas prosi, naše molitve in prošnje pred Boga in svojega Sina nosi, in jih s svojo priprošnjo podpira. Ako smo grešili, zagovarja nas; ako se pokorimo, pobira naše solze kakor bisere in pred tron božjega usmiljenja nosi; kedar smo kaj dobrega storili, nam pri Bogu plačilo sprosi; v vseh potrebah se nam skazuje, kot dobra, usmiljena mati. Zatoorej kristijan! dobro si zapomni to veliko resnico: Marija je naša mati in za nas prosi, kaderkoli smo v sili in potrebah. Ako tedaj tudi tebi vina primanjkuje, jes ne menim tistega vina, ktero upijani, ampak vino božje tolažbe in veselja, ako si zapuščen od sveta, obdan od rev vsake sorte, ne obupaj; spomni se, da

imaš še eno mater, Marijo v nebesih, ktera je s svojim maternim očesom že zdavno ugledala tvojo potrebo in bo za te prosila; le ti še tudi k njej in Jezusu obrni. In ako si se omadeževal z grehu in je njih število tako narastlo, da se ne upaš svojih oči povzdigniti k Bogu, ter se bojiš njegove pravice, ne obupaj, ampak spomni se, da imaš tudi ti predprošnjico pred Bogom, Marijo, nebeško kraljico. Ona bo tudi tebi milost sprosila, le k nji se zaupljivo obrni. Njena predprošnja je mogočna, ker njen Sin ji nič ne more odreči. Zato so pravoverni kristijani od prvih časov do sedaj tako rado in zaupljivo Marijo za predprošnjo prosili, jo kakor nar boljšo mater častili. Že sv. Efrem je učil ljudstvo moliti: „K tebi pribežimo o sv. božja porodnica! O usmiljeni Bog! po predprošnji prečiste device Marije, tvojih angeljev in svetnikov, usmili se nas!“ Sv. Athanazi je že molil: „Sv. Marija, kraljica in mati božja, prosi za nas“. Sv. Bernard: „O Marija, naša mati, iz tvojih ust teče terpečim tolažba, rešenje jetnikom, zveličanje vsem otrokom Adamovim“. Kakor nekdanj, tako kličejo in prosijo pravoverni kristjani še današnji dan za Marijino priprošnjo. Hočemo mar le mi zaostati? Bog obvari. Mi vemo in verujemo, da je Marija naša mati, da Marija za nas prosi in da je njena predprošnja mogočna; ta nauk in ta resnica je naša tolažba in naše upanje. Mi vemo, da je Bog vsevedoč in da Bog naše potrebe ve in zna in da tedaj ni treba, da bi jih njemu Marija še le naznanjala; pa tudi to vemo, da nam Bog pred in gotovejši pomoči pošlje, kedar Marija za nas prosi. Pa ne obupajmo, ako nam Bog hitro ne pomaga, ako nas pusti dalej čakati svoje pomoči; glej, tudi Jezus ni kmali obljubil Mariji, da bode pomagal, ampak je odgovoril: Žena! kaj je to tebi mar, moja ura še ni prišla?“ Pa vendar je Marija vedela, da bo Jezus gotovo pomagal, zatoraj reče hlapcem: „Vse, karkoli vam poreče, to storite“. Ako mi Boga zaupljivo prosimo in Marija tudi za nas prosi, tedaj se le terdno zanesimo, da bode Bog pomoči poslal, kedar bo prišla ura od njega odločena in čas za nas nar bolj pripraven. Učimo se ljubi poslušavci iz te prigodbe, kako Marija ljubeznivo za nas skerbi, kako bi nam vselej rada v potrebah pomagala, in zatorej Boga neprenehoma za nas prosi. Sama pomagati pa ne more,

2. pomaga le Bog:

Jezus je tudi vidil potrebo, ktera je bila na ženitnini v Kani Galilejski, pa vendar se dela, kakor da bi je ne videl; videl je potrebo in pomagati bi mogel, pa vendar ni pomagal, preden je ga je prosila Marija. Kakor takrat, tako je delal Bog vselej in dela še zdaj. Bog ve za vse naše potrebe, pa vendar ne pomaga vselej in ne pomaga tako hitro, kakor bi radi imeli. Zakaj pa tako

dela, kdo bi mogel tega razumeti? Gotovo je to le k naši sreči in k našemu zveličanju. Mi vemo, da nam pomagati more; mi vemo, da nam bo pomagal, kader pride njegova ura — to naj bo nam zadosti. Ktera pa je tista ura, to prepustimo njegovi modrosti in previdnosti. Poglej po letu zemljo v veliki vročini. Vse je žejno pohlevnega dežja; oblaki se prikažejo, dežja pa le ni. Zemlja se začne razpokati, trava pod nogami hrušči, vse vpije in zeva po dežju — in Božja roka ga ne pošlje. Vidiš ljubi kristjan! tako čaka Bog tudi pri tebi in te da pomoči tako dolgo čakati, dokler se tvoje serce ne razgreje v gorkosti in ne pride iz njega prav goreča molitev. — Poglej na zemljo, koliko plevela raste na nji; poglej v svoje serce in našel ga boš morebiti še več; plevel so pa vse hude nagnjenja, nečimurne misli in skerbi, ktere so zadušile vso pobožnost, vse svete občutke in misli. Kedar ga zagledaš, plevel sicer iz serca potergaš, pa korenine še notri v sercu ostanejo. Tedaj pošlje Bog silo čez te; vse je suho, dežja pa le ni tako dolgo, da se ne posušijo še korenine hudega plevela, potem pa pride čas, da te Bog usliši in te reši. — Ne pritoži se nikoli, kader te Bog ne usliši precej; ne reci, molil sem in zdihoval k Bogu, prosil sem Marijo in vse svetnike, naj bi za me prosili; pa vendar me Bog ne usliši, mi pomoči ne pošlje. Nikar le tebi, tudi svetnikom samim se je tako godilo, ko so še na svetu živeli. Imeli so tudi hude skušnjave, včasih so bili dolgo let v svojem sercu tako žalostni, kakor da bi bili od Boga zapuščeni. Bog jih je le skušal, zapustil jih ni. Na križu je Jezus sam tožil: Moj Bog! zakaj si me zapustil; vendar ga Bog ni zapustil. Zavaljo našega odrešenja je moral na križu še to britkost terpeti. Tako je tudi z nami. Če nas Bog ne usliši, kakor da bi nas bil Bog zapustil, vendar nas ni zapustil; le skuša nas, da bi videl, kakšna je naša ljubezen do njega. Kader pa pride njegova ura, tedaj tudi nam pomaga, vodo britkosti spremeni v nar slajše vino nebeške tolažbe in veselja. — Vkazal pa je Jezus narpred posodo pripraviti, verče z vodo naliti in napolniti. — Tako moramo tudi mi, če hočemo, da bi nam Jezus svoje dari podelil, narpred svoje serca pripraviti, da bojo vredne te dari prejeti.

S k l e p.

Dve sladke resnici smo se učili iz današnjega evangelja.

Perva je: Marija, kakor dobra mati, naše potrebe hitro vidi in bi nam rada pomagala, zatoraj svojega Sina za nas prosi. Ker vemo, da nas Marija ljubi, da nas kakor mati nikoli ne zapusti,

imamo na Mariji nar boljšo in nar mogočnejšo priprošnjico, in naša dolžnost je, častiti jo, kakor so jo z veseljem častili in jo še častijo vsi pravoverni kristjani; častimo jo vsaki dan, kakor nas tega uči naša sv. cerkev in priporočimo se njeni priprošnji; ona bo nam sprosila pomoč v sili, milost in usmiljenost pri svojem Sinu, našem sodniku.

Druga resnica je ta: Jezus nam vselej pomagati more, in nam bo pomagal, kakor je pomagal revnemu ženinu in revni nevesti. Pomagal nam pa bo, kader pride njegova ura, t. j. ura, ktera je odločena po njegovi neskončni modrosti. Nikar ne obupajmo hitro, ako Bog ne usliši naše prošnje nam ne pomaga, kakor bi radi. Morebiti njegove pomoči še nismo vredni, morebiti njegova ura še ni prišla. — Sv. evangelje pravi: Ta začetek čudežev je Jezus storil v Kani Galilejski in je razodel svoje veličastvo in njegovi učenci so verovali v njega.

Jezus je vodo v vino spremenil; pa nikar le zategadel, da bi se nekteri ljudje mogli par ur daleč veseliti; da je ta čudež storil, imel je viši namen. Že je bil namenjen očitno se ljudem razodevati, kot poslanega odrešenika, zato je storil ta čudež, da bi aposteljni verovali v njega. — Da so učenci v njega verovali, ta je bil nar lepši sad tega čudeža, za nje nar večji dobiček. Kader bomo pa mi prav živo spoznali in terdno verovali, da je Jezus od Boga poslan, je naš Odrešenik in pomočnik, ki nam vselej pomagati more in tudi pomaga, kader pride prava ura, to bo tudi za nas nar lepši sad današnjega premišljevanje in nar večja sreča. „Kdor v Sina veruje, ima življenje“. Amen.

Pridiga za 3. nedeljo po razglasenju Gospodovem.

(Dolžnosti gospodarjev do svojih služabnikov; gov. F. R.)

„Ko je v Kafarnaum šel, je stopil k njemu stotnik, kateri ga je prosil rekoč:
Gospod! moj hlapec leži doma mertvouden, in ga gerdo vije“. (Mat. 8, 5—6.)

V v o d.

Jezus je šel z gore, na kateri je ljudstvo od zveličanja tako lepo učil. Spremljalo ga je veliko ljudi, kateri so podali se v mesto Kafarnaum. Tedaj mu pride nek gobov človek nasproti, ter pade na kolena pred njega; v kratkih pa zaupanja-polnih besedah je prosil Jezusa, naj ga ozdravi. In kakor nekda pri stvarjenju, tako je rekel naš Bog in zveličar tudi zdaj le besedo: „Jaz hočem, bodi čist,“ in bil je gobovi človek naenkrat očiščen. Zapovedal mu je še, naj o tem čudežu nikomur ne pravi, temoč naj se ko očiščen duhovnom pokaže in zapovedano daritev v tempelj prinese. To se je godilo med potom.

Ko pa pride v Kafarnaum, tedaj ga je prosil nek stotnik, naj bi njegovega bolnega hlapca ozdravil. Ta mož je bil s sto rimskimi vojaki v mestu in je bil tako poštenega obnašanja, da so ga tudi Judje spoštovali in radi imeli. Zatoraj so najimenitniši Judje za njega pri Jezusu prosili, naj bi ga uslišal; saj jim je sozidal na svoje lastne stroške njih sinagogo. Jezusu je to zaupanje prav dopadlo; on je tudi koj privolil, da pride v njegovo hišo. Vendar ponižni stotnik se tolike časti ni vrednega štel, in izrekel je te-le prelepe besede: „Gospod, jaz nisem vreden, da greš pod mojo streho, temoč reci le besedo, in moj hlapec bo ozdravljen!“ Pristavil je še: kakor ubogajo meni hlapci moji na besedo, tako uboga tudi tvoji besedi povsod in vsa natura. In

Jezus ga je na glas hvalil, in postavil ga je vsemu ljudstvu v zgled ponižnega zaupanja rekoč: „Resnično vam povem, tako velike vere nisem našel v Izraelu“.

Izgled zaupanja in terdne vere je ta pagan še dandanes vsem kristjanom; prelep zgled posebno hišnim gospodarjem, kako naj bi tudi oni svojo hišo oskerbovali, in kako naj bi s svojimi podložnimi ravnali. Modro-zastopno in krotko-pohlevno je vladal svoje služabnike, da so ga vsi radi imeli. Ljubezni-polno je moralo biti njegovo serce tudi do poslov, da je šel celo za svojega hlapca pomoči iskat k mogočnemu zdravniku Jezusu! Zatoraj hočemo za danes pri tem zgledu se nekaj pomuditi, in premišljevati dolžnosti, katerih imajo gospodarji spolnovati do svojih služabnikov. Premislimo tedaj keršanskega gospodarja

1. Obnašanje do zdravih služabnikov,
2. Zaderžanje do bolnih poslov,
3. Skerb za dušno srečo podložnih.

Pripravite se!

Razlaga.

1. Če stan služebnih ljudi premislimo, tedaj moramo priznati, da je njih stan zares terd stan, tudi tedaj, dokler so posli še zdravi in terdni. Dosti daje ta stan vzroka nezadovoljnosti in raznim pritožbam. Še bolj pa to tedaj, ako gospodar pozabi dolžnosti keršanske ljubezni do svojih poslov, in ž njimi hudo ravna, ali jim naklada takošne dela, ki presegajo njih moči.

a) Kdor pa od svojih služabnikov preveč tirja, ali ž njimi neusmiljeno in terdo ravna, tisti dela krivico. Takošni gospodarji naj bi večkrat to-le sami sebe vprašali: Kako sem si jaz to zaslužil in kaj morem za to, da sem premožen in da jaz gospodujem; in kaj je moj hlapec zadolžil in kaj more on zato, da je siromak in da služiti mora? Služabnik se je porodil z veliko tistimi potrebami na svet, in kaj je našel? Zemlja je tako velika in široka, in posel skoraj ne najde mestica na njej, kamor bi se truden vsedel. Streha, pod katero vpehan zaspi, ni njegova lastnina; in polje katero obdeljuje, bode za dru-

gega požeto. Pri ptuji mizi si mora živeža iskati, zastopnost in svoje moči mora drugim posoditi, in voljo svojo mora vse žive dni drugim podvreči. In ko se je izdelal, ko je potratil vse svoje moči in se doslužil; tedaj je na starost pogosto le beraška palica delež njegov. — Že to, menim, bi imelo priganjati vsakega, kteremu Bog ni službe, temoč gospodarstvo izročil, da služabnikom svojim težavni njih stan polajša, kolikor je po keršansko prav in po pameti mogoče. To pa temveč zategavoljo, ker je pred Bogom hlapec gospodarju enak, in tudi odrešeu ali odkupljen za ravno tisto plačilo, Jezusovo smert na križu.

b) Dro imajo gospodarji oblast čez svoje podložne, vendar ta oblastima tudi svojo mero, in ni takošna, da bi smeli gospodarji s svojimi posli ravnati, kakor se jim zljubi. Bog, ki je tako vraval, da eden zapoveduje, drugi pa zapoved spolnuje: on je tudi obema razodel njih dolžnosti, in bo kedaj ojster odgovor tirjal od obeh. Zatoraj opominja nas sv. apostelj Pavl: „Gospodarji, ravnajte s tistimi, kateri vam služijo, kakor se spodobi; jenjajte od terde ojstrosti, skažite jim pravico, in ne pozabite, da imate tudi vi gospodarja v nebesih, pred katerim imenitnost osebe ne obvelja!“ (Efež. 6, 9. Kol. 4, 1.) Zatoraj ne ravnaj terdo in neusmiljeno s svojimi posli, ne hladi si jeze nad njimi in ne preobloži jih; temoč imej je z ljubeznijo v strahu, in ravnaj ž njimi pohlevno in ljubeznjivo. — Vendar ta pohlevnost in prizanesljivost mora pametna biti; tam pa ni več pametna, kjer smejo posli vganjati, kar sami radi. Resnično dober gospodar vè in zná ostrost in dobroto tako med seboj vezati, da ga podložni ljubijo, in iz ljubezni njega razžaliti ne upajo. Pa tudi posli bi imeli se srečne šteti, ako imajo prav dobrega in umnega gospodarja. Prostovoljno in radi bi imeli ga ubogati pa kar po termoglavi neubogljivosti njega žaliti.

c) Dalje morajo gospodarji svojim poslom tudi tiste plačilo dati, ktero so jim obljubili, kar je prav in dostojno. Zazluženi denar poslom brez veljavnega vzroka pritergovati ali kar dajati, to je v nebo vpijoč greh. Apostelj Jakob to tako-le pové: „Glejte, plačilo, za ktero ste tiste ogoljufali, kateri so vaše polje poželi, vpije zoper vas, in te tožbe so prišle do ušes Gospoda vojskinih trum.“ (Jak. 5. 4.) In že po Mozesu (5. Moz. 24. 14—15.) je Bog Izraelcem rekel: „Ne ogoljufajte ubogega delavca za njegovo plačilo; dajte mu ga še tistega dne; zakaj ta ubogi čaka težko na-nj, da se ne zadolžite, ako on pri Bogu toži!“ Ne prideržite, pa tudi ne pritergajte svojim podložnim obljubljenega plačila. Boljše je, da daste poslu več ko je zaslužil, kakor pa premalo. Tako obvarujete svojo vest gotovo greha, in Bog vam bo to

v zasluženje zarajtal, in na drugi strani vaše delo blagoslovil, da škode ne terpite.

2. To so dolžnosti pravice in kerš. ljubezni, ktere imajo gospodarji do svojih podložnih, dokler so zdravi in za delo sposobni. V viši meri pa vežejo gospodarja te dolžnosti tedaj, kedar posli v njegovi službi zbolijo, ali je kaka druga nesreča obišče, saj čakajo tudi posla reve in težave, bolezen in smert!

Tedaj bi imeli gospodarji ž njimi poterpjenje imeti, in tako jim skazovati kerš. ljubezen, da jim po svoji zmožnosti pomagajo in njih revni stan polajšajo. Kako terdo in nekeršansko delajo pa tisti pospodarji, kteri od starih in v njih službi obnemoglih poslov ravno tiste opravila tirjajo, ko od mladih in terdnih; ali je po dolgoletni službi iz hiše spodé, in jim beraško plačilo v roko dajo. Kako terdo ravnaajo vendar taki gospodarji, kteri obolelemu poslu nič počitka in polajšanja ne dajo, ali bolnega prej ko mogoče od hiše in iz službe spravijo. Kedar takošni svoje posle v kako bolnišnico zapeljejo, tedaj so vsaj (vkljub vsej terdoserčnosti svoji) bolniku še dobroto skazali. Ako pa pustijo bolnega posla brez pomoči in tolažbe, da na svoji postelji v bolečinah in težavah počasi umira: to ni po človeško, to je neusmiljeno in v nebo vpijoče. Takošni pravijo radi: „Kdo bo na posla toliko izdajal, kje se to spet pridobi?“ i. t. d. Nje pa uprašuje že stari Origen: „Kako zamorete vi upati, da se bo Bog vas usmilil in vam v potrebi pomagal, ker ubogega služabnika, kterega vam je posebno izročil, v njegovi revščini zapustite?“ Kako se bo takim na den sodbe godilo, ko sodnik poreče: V podobi ubogega blapca sem ležal v vaši hiši, in vi niste marali za me; bil sem bolen in vi me niste obiskali. (Mat. 25. 43.) „Kdor za svoje hišne nima skerbi, tisti je vero zatajil in je hujši ko nevernik.“ (I. Tim. 5. 8.)

3. Prav pogosto se slišijo pritožbe gospodarjev, da je tako malo pridnih poslov. Lenoba pri delu, nezvestoba, ponočevanje, obrekovanje svojih predpostavljenih, to so navadni grehi, kteri se poslom očitajo. In to je, žali Bog! tudi resnično; vendar od kod pride to večidel, kdo pa je tega pogosto dolžen? Gospodarji sami, ker imajo premalo skerbi za dušno srečo in zveličanje svojih poslov.

a) Malo je pridnih poslov, ker je tudi malo po resnici kerš. gospodarjev. Večidel gledajo le na to, da so služabniki zvesti in marljivi delavci, za drugo se ne zmenijo dosti. Ali so posli v kerš. veri prav podučeni, ali cerkev radi obiskujejo,

ali svete zakramente večkrat sprejemljejo; se mar po noči potepajo, mar po grešnih potih hodijo i. t. d.: to nekterim gospodarjem ni mar, da opravijo posli le svoje opravilo in dela ne zamudé. Glejte kristjani! pri takih okoljščinah ni se čuditi, da se sužnji ljudi od dne do dne shujšajo, in le na oči in na videz služijo; ni se čuditi, da le tam in do tje svoje dolžnosti spolnujejo, kjer in dokler je gospodar za herbtom. — Vse drugači ravna keršansko pobožni gospodar in hišni oče. Že tedaj, ko posle v službo jemlje, gleda ne le samo na moč in delavnost služabnikov, temoč posebno še na dobro obnašanje. On jim prej pové, da v svoji hiši ne terpi ne kletve, ne laži, ne raznašanja ali obrekovanja, ne ponočnih shodov i. t. d., da pa tirja zraven delavnosti in zvestobe od svojih podložnih še pošteno obnašanje in pobožno zadržanje.

b) Dober gospodar skerbljivo varuje obnašanje svojih podložnih. On jih v pobožnosti ne moti z zasmehovanjem ali na kak drug način; le spodbuja je, da vsakega dne zjutraj in na večer skupaj molijo, ter tako den z Bogom začnejo in z Bogom končajo. On pazi na to, da so njegovi podložni vsako nedeljo in praznik pri popolni božji službi zjutraj, in pri kerš. nauku in litanijah popoldne. Včasih je sam izprašuje, kaj da so slišali v cerkvi, in je še posebej spodbuja ter uči. On prosi, uči in žuga ali proti kakor skerbljiv oče, kedar zajdejo posli na slabe pota; ako se pa ne s pohlevnim podučanjem niti z resnim žuganjem ne dajo poboljšati, tedaj slabe posle tudi iz službe spodí, da bi še drugih ne okužili. — Prav posebno pa vabi je, naj večkrat po vrednem sprejemljejo svete zakramente pokore in presv. rešnjega telesa, in jim daje v tem sam najlepši zgled. Kaj bi pomagalo vse njegovo opominjevanje, ako bi vidili podložni, da tega gospodar sam storiti noče? Slepca v evangelju, kteremu je dal naš zveličar spet pogled, rekli so Judi: „Ti od mladih let ves v grehih tičiš, in hočeš naš učiti.“ (Joh. 9. 34.) Tako bi tudi podložni rekli ali vsaj si mislili, ako bi gospodar sam bil brez prave kerš. pobožnosti. Zatorej, kerš. gospodarji! bodite sami prav pobožni, in varujte skerbljivo vse obnašanje svojih podložnih.

c) Znabiti mi kdo poreče: Ako bi hotel s posli tako ravnati, tedaj bi kmalo nobenega posla več ne dobil, in ti, ktere imam, bi me zapustili. — In čeravno se bi to zgodilo, kaj ti škoduje to? Hudi in malopridni te bojo zapustili, pridni in bogaboječi tebe iskali. Saj je tudi med posli še veliko pobožnih duš, ktere nad slabo tovaršijo dopadenja nimajo in si v tako službo želijo, kjer je pobožnost in poštenost doma. Tudi je mnogo staršev, kteri bi svoje otroke radi le v take hiše pripravili, kjer so v ostrem varstvu, da ne zajdejo tako

lahko v greh in sramoto. In če bi bili vsi gospodarji ali vsaj večidel takošni pridni in po keršansko skerblijivi, tedaj bi ja morali tudi slabi posli se poboljšati, ali pa brez službe ostati. — Pravičen in pobožen posel, čeravno bi bil slabejši in za delo menj sposoben, bo hiši več koristil, kakor takošen, kateri svoje grešno poželenje pase. S pobožnim hlapcem, z brumno deklo pride žegen božji v hišo: na opraviilu brezbožnega pa kletev leži.

S k l e p.

Zdaj pa, keršanski gospodarji in gospodinje! skerbite, da boste pravi hišni očetje in hišne matere. Spoštujte svoje podložne ko bližne svoje, in pazite na nje, ko na svoje otroke, saj so vaši hišni! Skerbite za njih časno srečo, dajte jim, kar jim po pravici gre; skerbite pa tudi za njih večno srečo in zveličanje. Ne pozabite, da ste po besedah sv. pisma tako čez druge postavljeni, da bote morali kedaj odgovor dajati. Tako ravnajte, da bote kedaj z veseljem, pa kar s trepetanjem odgovarjali. Ko dobri pastirji pasite čredo v svoji hiši, in varujte jo grabljivih volkov; po svoji moči in svojem znanju varujte je nevarnosti in greha. Tedaj bote zamogli nebeškemu sodniku brez strahu povedati: Tukaj so vsi, Oče! ktere si meni izročil; ohranil sem je in noben izmed njih ni se pogubil, le znabiti otrok nesreče, kateri mojega glasu poslušati ni hotel! Amen.

Vabilo

na naročbo „Slovenskega Prijatla“.

Število naših naročnikov narašča od leta do leta. Ker pa ne iščemo nobenega dobička, dajemo zdaj čast. gospodom naročnikom vsak mesec namesto 4 celih pet tiskanih pol, cene pa vendar nismo povišali. Zatorej „**Slov. Prijatla**“ ne bomo dolgo priporočali in le kratko povemo, da bode vsak mesec izhajal pet tiskanih pol debel in donašal:

a. **pridige** od različnih gg. sodelavcev za vse nedelje in zapovedane praznike;

b. **pridige** od našemu narodu bolj znanih svetnikov božjih;

c. **pridige** za različne priložnosti duhovne delavnosti;

d. **keršanske nauke**, ki se močno hvalijo po celem Slovenskem, in

e. **Duhovske zadeve** vseh slovenskih škofij.

Da pa novi naročniki cele keršanske nauke v roke dobojo, dajemo jim vse, ki so do zdaj na svitlo prišli in obsegajo že 186 tiskanih pol, prav dober kup in scer za sedem goldinarjev.

Na dolgu imamo pri gg. naročnikih tirjati precej veliko. Vemo, da je terda za denar; pa tudi nam se ne godi lahko, ker moramo o novem letu svoje visoke račune natanjko poravnati. Vsak delavec je svojega plačila vreden.

Zatorej lepo prosimo, da se naročnina vsaj do konca tega leta pošlje in tudi stari dolg od dotičnih gg. naročnikov poravna. Z Bogom!

„**Slov. Prijatelj**“ velja na leto 4 glđ. 30 kr.

V Celovcu 10. decembra 1869.

Vredništvo.

Vabilo

v družbo sv. Mohora za leto 1870.*)

Približal se je zopet čas, da se prične nabira in vpisovanje udov za družbo sv. Mohora. Družbin odbor tedaj vabi vse Slovence, brez razločka stanu, spola in starosti, da pristopijo tudi za leto 1870 v prav obilnem številu; vsi dosedajni družniki naj družbi ostanejo zvesti in jim naj se pridruži po vseh slovenskih pokrajinah mnogo novih.

Letos je štela družba sv. Mohora blizo 14.000 udov, ki so dobili vsak po 7 knjig za majhen donesek 1 gold. na leto; blizo 100.000 družbinih knjig je romalo letos med slovensko ljudstvo, da sejejo po raznih straneh mile domovine seme lepih nauk in koristnih znanosti. Naj število udov tudi prihodnje leto tako veselo naraste, kakor se je množilo dozdej od leta do leta. Naj bi kmalo ne bilo slovenske vasi, v kateri ne bi imela družba vsaj nekaj družnikov!

Družbin odbor ponavlja zato že znano prošnjo ter prosi vse domorodce, posebno vse dekanijske in farne predstojnike, da se ne vtrudijo, družbo sv. Mohora v novo svojim farmanom priporočevati in da tudi prihodnje leto blagovoljno prevzamejo nabiro udov in razpošiljatev družbinih bukev,

Kolikor večje bode število udov, toliko več se bode moglo tudi za leto 1870 raznih knjig na svitlo dati. Za zdaj se da na znanje, da prejmo družniki prihodnje leto: a) „Življenje svetnikov“ 5. snopič s podobami b) povest: „Žalost in veselje“ spisal Andrejčekov Jože; c) „Domače in tuje živali“ 3. snopič „Ptice“; d) gospodarsko delo: „Poljedelstvo“ in e) „Koledarček“ za leto 1871; tiskale se bodo omenjene knjige v 16 do 17.000 iztisih.

Pri oglaševanju naj se blagovoljno pomni to le:

1. Nabira za prihodnje leto se sklene z zadnjim dnevom marca 1870.

2. Letnina za vsako osebo ali vstanovo iznaša 1 gold.; dosmrtina za posebne osebe, kakor tudi za farne in šolske bukvarnice (hiše ali cele družine se v prihodnje ne sprejemljejo več za dosmrtne ude) 15 gold. na enkrat ali pa po 8 gold. dvakrat v teku enega leta.

Na oglasila brez denarja se ne more ozir jemati.

*) Lepo prosimo vredništva slovenskih časnikov, da blagovolijo ponatisniti družbino vabilo v listih.

3. Kdor pervikrat v družbo stopi, ta naj izrečno pove, da je nov družnik; imena naj se zapišejo razločno in sicer iz vsake fare zapored. Tudi dosmertni udje naj se vsako leto vpišejo, da se njih ime pri tolikej množici ne spregleda. Lepo prosimo število udov in zadnjo pošto na čelu vpisovanjskih polah zaznamovati. Imena družnikov naj se pošiljajo z denarji vred pod naslovom: „Družba sv. Mohora“ v plačanih listih v Celovce vsaj do 1. aprila 1870.

4. Kdor izmed novih udov želi s knjigami prihodnjega leta tudi kak snopič doslej izdanega „Življenja svetnikov“ ali „Kristusovega življenja“, ta naj pošlje z letnino vred za vsak (1. 2. 3. in 4.) snopič „Življenja svetnikov“ po 50 kr., za I. in II. snopič „Kristusov. življ.“ pa 40 kr., kdor pa noče čakati nove razpošiljatve družbinih bukev: dobi vse te knjige po nekaj višej ceni tudi po knjigarnicah.

Prečastita duhovščina in tudi drugi domorodci! Vaša veljavna beseda in priporočba je največ pripomogla, da je družba sv. Mohora tako krepke korenine pognala med slovenskim ljudstvom; Vam naj bo priporočena tudi v prihodnje leto, ostanite jej tudi za naprej z besedo in djanjem krepki podporniki našemu milemu narodu v časni in večni prid.

Priporočamo tudi prav lepo nabiro za Janežičev spominek!

V Celovcu 10. decembra 1869.

Družbin odbor.

Duhovske zadeve.

Kerška škofija. Čast. gosp. opat Benediktinarskega reda v št. Pavlu: Augustin Duda in podvoditelj Celovškega semenišča č. g. Jožef Hueber, sta povišana v konzistorialna svetovalca. — Duhovni svetovalci so imenovani čč. gg.: Ken'da Štef., fajmošter v Železneji kapli, Dörer Matevž, fajmošter v Millstadtu, Nesté Fried., mestni fajmošter v Belaku, Jakobič Janez, fajmošter in nunski spovednik; Šašl Martin, slovenski pridigar in nunski spovednik in Šrbicelj Matevž, knezo-škof. tajnik. — Č. g. Stöckl Simon je dobil faro št. Lenart pri sedem Studencih. — Umerl je č. g. Forstner Karol, kurat v Mičicah. R. I. P.

Coriška nadškofija. Č. g. Blaž Matuc, kurat na Ravneh, je šel v pokoj (na Polico). — g. Ivan Selak, vik. v Orehek-u, je postal administrator Podbrdom; g. Ant. Hvalica je prestavljen v Drežnico; na njegovo mesto v Log pride Bovški kooperator g. Ivan Likar; g. Leopold Vuk, koop. v Šempasu gre zaradi bolehnosti za eno leto v pokoj; na njegovo mesto pride novomašnik Ivan Črv.

Odgovorni izdaj. in vred. Andr. Einspieler. — Natisnil J. & F. Leon v Celovcu.